No 2692 Zaterdag 5 October 1935 52ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elke Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Fast. S. Mateo, Tel. 413
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550.
DRUKKER. B. L BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50 voor elke regel meer 10 cts.

„Belangstelling".

Het Katholicisme mag zich verheugen in een heel bijzondere belangstelling, zowel in pers als in gesprekken.

La Prensa die zich n.b. het blad noemt voor de „informaciones generales" schijnt onder dit laatste vooral te verstaan de aandacht te vestigen op het Katholicisme, de katholieke geestelijken en den Paus. Verders heeft het blad dan ook zelden of nooit iets belangrijks. Het protestantisme op Curaçao, de Joden, de Vrijmetselarij, Het Leger des heils, methodisten of zevende-dag-adventisten zouden totaal aan de aandacht ontsnappen, wanneer van deze zijde zelf niet een kerkbericht of een vergaderingsagenda werden opgestuurd.

Curaçao mag zich in deze verheugen in niets ten achter te zijn bij andere landen.

In Holland b.v. is die belangstelling even groot, zoals nog onlangs gebleken is bij de bekering van oud-minister Marchant.

De man moest zelf erkennen dat hij van alles had mogen worden, men zou er geen woord over gerept hebben. Maar nu hij katholiek werd, was 67%, het niet katholieke gedeelte van Holland, in last. Toen daarentegen zijn ambt- en partijgenoot Oud, lid van de loge werd, n.b. nog wel een geheim genootschap, werd er nog minder melding van gemaakt als van de gewone jaarlijkse vacantie van dezen functionaris.

Niet minder interessant is het verschijnsel, van welke zijde in de pers het katholicisme de aandacht heeft, beoordeeld wordt, en inlichtingen daaromtrent gegeven worden.

Het zijn katholieken die nauwelijks een katholieke opvoeding hebben ontvangen, ofwel het katholicisme de rug hebben toegekeerd, omdat zoals de Schriftuur zegt: „ze reeds lang niet meer tot ons behoorden". Verder antipapisten die uitsluitend het katholicisme hebben bestudeerd in papenspiegels en lasterbrochuurtjes van Maria Monk of brochures behorende tot die heerlijke tak der letterkunde, welke James Britten „protestantse fictie" noemde. Men ziet wel alleszins „bevoegde en betrouwbare" personen.

Ook van uit het protestantse Curaçaose kamp komt haast wekelijks Vidimus, videamus, videbimus, viderimus (of met welke andere latijnse werkwoordsvormen de man zich in de toekomst nog sieren mag) met zijn „overstelpende logica" aandragen tegen de katholieke kerk. In zijn eigen gemeente zou er voor de man nog werk genoeg zijn, maar hij schijnt van een dusdanige brede blik, dat de kleine kring van Curaçaose protestanten hem werkelijk te eng is.

Aan de goede bedoelingen van verschillende dezer mensen twijfelen we niet en voor hen hopen we, dat het hun nog eens zal vergaan als de grote Engelse bekeerling G. K. Chesterton, die later bekennen moest in zijn actie tegen de Kerk „ook geleden te hebben aan al die „idiote ambities van het einde der 19de „eeuw en als andere gewichtig doende „jochies, getracht had zijn tijd vooruit te „zijn en de waarheid een minuut of tien „voor te wezen, maar bij zijn bekering tot „de ontdekking kwam, dat hij er acht„tien honderd jaar bij ten achter was."

Waar we echter bij allen en zeer gegrond aan twijfelen, is de nodige kennis om het katholicisme te beoordelen.

De bekende lekenapostel Dr. Gerard Brom schrijft: „Hoe onbevangen ook het „vrije onderzoek meermalen zijn verken„ningstocht begint, de belangstelling zal „gewoonlijk halt maken bij de poorten „van Rome, want Rome heet eenmaal „afgedaan. In andere gevallen wordt „zo'n opvatting een staaltje van voor„oordeel genoemd; een vonnis zonder „vorm van proces...

„Iemand studeert ijverig de partituur „van een opera vooruit, en denkt het we„zen van het Katholicisme, een veel om„vattender werk, onvoorbereid te begrij„pen; iemand leert de termen van ieder „vak geduldig van buiten, maar durft „over de katholieke leer meespreken, „alsof die in twintig eeuwen en in eigen „taal rustig gerijpte wijsheid, hem ineens „aanwaaide; iemand die heeft de pijnlijk„ste zorg om geen enkel persoon in de „omgang te kwetsen maar ziet er hoe„genaamd geen bezwaar in de Moeder„kerk en haar dienaars openlijk te ver„denken en te belasteren."

Met dit verschil echter hier op Curaçao dat men hier de ridderlijkheid mist, dit openlijk te doen en onder een dekmantel schuil gaat.

Wel een bewijs dat het minderwaardige elementen zijn die hier in onze plaatselijke pers hun „belangstelling" geven aan het Katholicisme.

Maar ook buiten de pers, werkt overal ter wereld het katholicisme met de eigenaardige kracht en frisheid van een nieuwigheid.

Schenk maar eens uw aandacht aan de belangstellende vrees die het katholicisme inboezemt, en ge zult zien dat het werkelijk in de wandeling beschouwd wordt als een nieuwe godsdienst, dat wil zeggen als een revolutie.

De bekering van Marchant b.v. werd niet beschouwd als een vorm van uitspatting, maar als een vorm van opstand.

Chesterton schrijft: „de achtenswaar„dige koopman uit de provincie of de „achtenswaardige ambtenaar uit de ko„loniën, wanneer hij zijn zoon naar de „Universiteit stuurt, voelt een vage „angst, dat zijn jongen te midden van „dieven zal terecht komen — in de zin „van communisten — maar hij is van de„zelfde angst vervuld bij de gedachte, „dat hij bij katholieken zou kunnen be„landen. Hij heeft volstrekt geen angst „dat hij (als Anglicaan) te midden van „Calvinisten zal terecht komen. Hij ligt „niet bepaald 's nachts wakker om zich „af te vragen of de jongen Luthers is „geworden of zevende-dag-adventist. Al „die godsdiensten erkent hij vaag als do„de godsdiensten of in ieder geval als „oude godsdiensten. Nu is dit geval grap„pig; want Rome is niet zo heel nieuw. „Tussen die prikkelende nieuwe gods„diensten is het een vrij oude godsdienst. „Maar het is wel merkwaardig dat „een godsdienst, die twee duizend jaar „oud is, nog steeds als een mededinger „van nieuwe godsdiensten te voorschijn „treedt.

„Over een paar eeuwen kan het spiri„tisme een traditie geworden zijn, even„als het socialisme en de christian „science; maar het katholicisme zal geen „traditie wezen. Het zal nog altijd een „plaag wezen en een nieuw en gevaarlijk „ding."

Mag deze houding ons katholieken verwonderen?

Laten we deze zaak zijn ware naam geven en die houding met de woorden van de Schriftuur de haat der wereld noemen; we zullen daarin dan de vervulling zien van Christus' profetiën neergeschreven in Joannes 15, 18—16, 4.

„Indien de wereld u haat, weet, dat zij mij 't eerst gehaat heeft. Indien ge van de wereld waart, zou de wereld het hare liefhebben, doch wijl ge van de wereld niet zijt, maar Ik U uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat U de wereld."

Maar hierin ligt tevens de ondergrond van het conflict.

„Voor de Orthodoxen", zegt Chesterton, „moet er altijd reden van revolutie zijn, want in de harten der mensen is God onder de voeten van Satan geplaatst. In de opperwereld pleegde de hel eens opstand tegen de hemel. Maar in deze wereld is de hemel in verzet tegen de hel."

Dat is de strijd welke wij katholieken te voeren hebben, maar dat verzet is ook de oorzaak van de eeuwige haat tegen de Kerk.

„Maar de vijanden," zegt Chesterton, „zullen de Kerk bespieden, om te zien of „zij niet struikelt; zij zullen haar bespie„den om te zien of zij zich niet vergist; „maar zij zullen ophouden haar te be„spieden om te zien of zij niet sterft. Zij „zullen vergeten nog langer uit te zien „naar de vernietiging van wat zo dikwijls „te vergeefs vernietigd is; en instinct„matig zullen zij leren nog eerder te ver„wachten het komen van de komeet of „het bevriezen onzer planeet."

Het persconflict op Curaçao.

„Gelukkig blijven wij ons ook hier (in Nederland) gunstig onderscheiden van het buitenland, want dat een parfumerie- of een zeep- of een delicatessen- (of een petroleum- Red.) fabrikant op een goede (lees kwade) dag zich plotseling een krant aanschaft, om daarmede zijn belangen te gaan verdedigen, dat behoort toch bij ons, gelukkig, tot de onmogelijkheden."

D. Hans Journalistiek.

Dit citaat is en blijft de cardo quæstionis van het persconflict op Curaçao; en even nauw hiermee verbonden het feitelijke opkopen van een persagentschap, om aan een en andere krant het bestaan te ontnemen.

Op ons zakelijk artikel hieromtrent in ons blad Zaterdag l.l. heeft de B. en N. ber. wel geantwoord, maar een zakelijk antwoord is hij schuldig gebleven.

Of laten we liever in plaats van „ons zakelijk artikel" spreken van de veroordelingen welke grootmeesters der Journalistiek over industrieëlen hebben uitgesproken; want daaruit was het artikel in de Amigoe haast uitsluitend samengesteld.

De B. en N. ber. beweert nu dat dit artikel ontstaan is uit jaloersheid tegenover de successen van het nieuwe blad.

Maar is de jeugdige redacteur dan nog zo groen in de Journalistiek, dat hij het verschil niet kent tussen week- en dagblad en tussen de presse d'information en de presse d'opinion? Als deze redacteur enkele jaren aan het bureau gezeten had van een der grote Nederlandse dagbladen, hij zou geleerd hebben dat b.v. een Handelsblad in een heel andere behoefte voorziet als een Haagse Post en daar van geen concurrentie sprake is. Bovendien zou dan deze redacteur daar ook geleerd hebben, dat een Journalist steeds bij zakelijke argumentatie het oude rechtsbeginsel moet voor ogen hebben; De internis non judicat prætor; dat hij bij de tegenpartij nooit de bedoelingen mag beoordelen.

Verder tracht de B. en N. ber., zonder enige vorm van bewijs, te insinueren, dat wij verzinsels hebben opgedist, verdacht gemaakt en uitgescholden hebben en na zelf ons even lekker te hebben uitgescholden voor ouwe tante, zou hij het ook nog hebben willen doen voor Roomse Paap, maar vond voor dit laatste toch maar beter om wat spotternij te schrijven over onze Christelijke beginselen. Pletters-journalistiek, grove, goedkope grappen. Geen enkel zakelijk antwoord!

Was onze overtuiging dan ook niet allerzekerst, dat de B. en N. ber., een petroleumblad was; we zouden door het artikel van Maandag daarin nog bevestigd zijn.

Een ontkenning daarvan met ronde woorden bleef uit en de redactie schreef daarover niets anders dan deze oratorische vraag:

„Wanneer wij U verzekeren dat wij „onafhankelijk van de olie staan, gelooft „U ons dan? Neen? dat is niet eerlijk! „niet Christelijk!"

Maar laten we toch met één tegenbewijs komen tegenover de suggestie waarmee de Beurs- en Nieuwsberichten het publiek wil beïnvloeden, dat het blad onafhankelijk van de Olie is.

Jaren lang werden door de C.P.I.M.-directie Gratis Nieuwsberichten uitgegeven, een blaadje gestencild op het kantoor der C.P.I.M. door employés van de C.P.I.M.

Welnu, volgens eigen getuigenis van de Beurs- en Nieuwsberichten is de huidige krant niets anders dan die berichten van de C.P.I.M., maar in een prettiger gewaad.

Dit schreef de B. & N. ber. in het nummer van 1 Mei 1935 met de volgende woorden:

„Reeds verscheidene nummers zijn verschenen in onze nieuwe gedaante zonder inleidend woord. Dat heeft velen bevreemd, doch is daar wel reden voor? Wij hebben reeds jaren bestaan, zij het in een heel bescheiden vorm dan waarmee wij nu voor de dag komen, dus zouden wij kunnen volstaan met onze blijdschap uit te spreken, dat wij onze Nieuwsberichten in een prettiger gewaad kunnen aanbieden".

Wanneer wij, zoals de Redactie van de B. en N. berichten doet, ook uit de binnenkamers zouden klappen, dan zouden wij onder bevestiging van twee getuigen nog een verzekering kunnen meedelen van meer gezag en tegenovergesteld aan de verzekering van den huidigen redacteur.

Maar zolang eenieder op Curaçao nog de volle overtuiging deelt, dat de Beurs- en Nieuwsberichten een olieblad is, zullen we dit en nog meerdere argumenten in petto houden.

En dat spotten van de B. & N. berichten op de geciteerde plaats en elders met het woordje „Christelijk."

We beloven de B. & N. ber. er goed nota van te nemen welke plaats dus dit blad in onze Christelijke samenleving inneemt.

Dat deze redacteur geen respect heeft voor het bekrompen idee wat hij zich van het Christendom voorstelt, kunnen we hem niet kwalijk nemen.

Maar hij moet dan ook niet denken, dat wij Christenen volgens onze beginselen, maar voor goede munt moeten aannemen de in het gezelschapsleven gebezigde voorzichtige uitspraken en dubbelzinnige uitdrukkingen.

Van iedere heer wordt verwacht, dat hij beweert verrukt te zijn om bij een verveelde kwibus te komen eten; iedere dame zegt, dat de baby van een ander zo schattig is, wanneer ze het zelfs een monster vindt zo lelijk als de zonde.

Wij christenen geloven dat allemaal evenmin als de verschillende regeringen die bewering van de industriemagnaten, dat zij geen bladen hebben; en die daarom dan zelfs ook wettelijke maatregelen hebben genomen om achter de waarheid te zien komen of een en ander blad soms „het laatste lid is van de verticale Trust."

Nederland, zoals we reeds in ons vorig artikel geschreven hebben, kent een dergelijke wet niet, omdat zoals Hans zegt, Nederland zich tot nu toe „gelukkig was blijven onderscheiden."

Dat hieraan thans een eind gekomen is, is onze grief waaraan wij uiting gegeven hebben alleen in het belang van de Nederlandse Journalistiek en het welzijn van het Curaçaose volk. Hoe het welzijn van het Curaçaose volk daarmee gemoeid is, zullen we later nog wel eens uiteenzetten. Dat de Curaçaose Volkskrant het eerste slachtoffer is, daarvan abstraheren wij en kunnen wij abstraheren, omdat noch financieel noch redactioneel er tussen ons en dat blad enige relatie bestaat. Omdat het blad echter de Christelijke beginselen huldigt, willen we thans gaarne getuigen, dat we het jammer zouden vinden als dit blad plaats zou moeten maken voor de B. en N. berichten, waarvan ons thans gebleken is, dat het helaas niet steunt op Christelijke beginselen.

Nog eens het cabaret.

De vorige week hebben we ons oordeel gezegd over de mening van de Kamer van Koophandel die in tegenstelling met Z. Exc. den Gouverneur van mening is, dat op Curaçao een cabaret moet komen.

We zou het haast niet kunnen geloven, maar volgens de mening dezer heren is voor Curaçao alleen maar redding mogelijk door een cabaret.

Zou de gelegenheid tot opening hier worden opengesteld, dan zouden de toeristenschepen Curaçao weer aandoen niet alleen, maar het aantal zou verdubbeld worden.

Het is allemaal de mening van de Kamer van Koophandel en deze heren kunnen het weten.

Zeer terecht meende de Gouverneur, dat het oprichten van een dergelijk cabaret de prostitutie in de hand zou werken en daardoor morele en lichamelijke gevaren verwekt zouden worden, waarvoor de bevolking gespaard zou moeten blijven.

Maar de heren waren het met deze opvatting van het gouvernement niet eens. Het was huns inziens zeer wel mogelijk op dergelijke werkneemsters toezicht uit te oefenen en wel zodanig, dat van uitspatting generlei sprake zal zijn en nog minder van door hun te verspreiden gevaarlijke ziekten. Integendeel, men zal op hen het gewenste toezicht kunnen uitoefenen, hetgeen op andere vrouwen, welke in Curaçao woonachtig zijn ten enenmale onmogelijk is."

We zouden echter hierbij nog wel eens de vraag willen stellen:

Zijn de Heren in staat daarover te oordelen?

En hoe denken de Heren zich de contrôle over de mannen?

Of hebben deze geen contrôle nodig?

Mogen vrouwen, kinderen, zaken enz. maar aan hun uitspattingen worden prijsgegeven?

Nogmaals, we kunnen onzen Gouverneur niet dankbaar genoeg zijn, dat hij het hoofd weet te bieden aan de pogingen welke, ten bate van enkele profiteurs en speculanten der menselijke zwakheden, Curaçao weder in de morele ellende zouden dompelen van een cabaret.

Maar... Zaterdag l.l. is de Beurs- & Nieuwsberichten met een argumentatie komen aandragen die de positie van de Kamer van Koophandel aanmerkelijk versterkt.

Een brief van... een dame uit Amerika.

De Beurs- en Nieuwsberichten hebben deze week zo boud beweerd „Wij disschen onze lezers geen verzinsels op." Maar aanvankelijk hadden wij en iedereen die erover sprak, gedacht, dat de brief een puur verzinsel was, niet het minst om de wonderlijke ideëen-gelijkheid van de stokpaardjes dezer dame en die der redactie der B. & N. ber.

Maar nu wij ons daarin hebben vergist, is het product werkelijk waard in een of ander letterkundig museum te worden opgeborgen. Want het is werkelijk een bijzonderheid.

Welke dame schrijft zulke lange brieven? Aan een redactie van een krant? Na een toevallige ontmoeting met een redacteur?

En welke „nette" dame (want het zal toch wel een nette dame geweest zijn) gaat in een der grootste havens van de wereld op zoek naar een of andere typische dancing (hier is zeker zo iets bedoeld van tamboerdans) of een goed cabaret waar zeelui en zo komen?

Alleen wat vrouwelijke logica betreft is het een echt damesbriefje.

Het echtpaar heeft zich best geamuseerd op Curaçao, luidt het in het begin van de brief — maar het blijkt in het verdere schrijven, dat ze zich dodelijk verveeld hebben.

Ze zullen al hun kennissen aanraden om naar Curaçao te gaan; maar zelf komen ze hier niet meer, omdat er geen dancings zijn.

Ze houden niet van uitgaan maar erg van rust, doch zoeken dancings en cabarets en vinden het erg jammer dat die er niet zijn.

Met dergelijke logica en zodanige argumenten zal er op Curaçao een cabaret moeten komen.

En daarvoor leent de Beurs- & Nieuwsberichten hare kolommen.

Veel cultuur en beschaving schijnen we van die zijde niet te kunnen verwachten!

Publiceren of bespreken?

De Cur. Volkskrant heeft deze week Maandag een „hartelijke vermaning" geschreven aan het adres van onzen havenmeester Gauw.

We zullen de laatsten zijn om tot publicatie van grieven tegenover ambtenaren over te gaan, omdat wij het prestige van het gezag zoveel mogelijk willen handhaven.

Maar wanneer de handelingen en uitlatingen van een ambtenaar tot dergelijke excessen mogelijk zou overslaan, dat het leiden moet tot gebrek aan eerbied voor het Bestuur bij de bevolking, dan moet de pers een belangrijk tegenwicht gaan vormen tegen de excessen van ambtelijke tyrannie.

Dat die excessen kunnen voorkomen, daarvoor moet men tegenwoordig de Nederlandse kranten maar eens lezen over de zaak Vrijman, over de Varkenscentrale en andere crisiscentrales, een zaak van 't Sant, Spoorhout enz.

Wat er gebeuren moet, voor een ambtenaar gestraft kan worden, lazen we kort geleden in het maandblad Gemeentebeleid. Niet minder dan de energie van 8 instanties en de tijd van een jaar, waren er nodig om bij een gemeenteveearts het gebrek aan energie te straffen.

De pers heeft dan een heilige plicht om te waken, dat de rechtszekerheid, een der grondpeilers van elke beschaafde staat, niet op losse schroeven komt te staan.

De Curaçaosche Volkskrant is dan deze week overgegaan tot publicatie van enkele grieven aan het adres van den havenmeester en men zal moeilijk kunnen beweren, dat de pers in deze overhaast te werk gegaan is.

Want deze grieven dagtekenen van jaren en ontvangen telkens nieuw voedsel.

Ons volk is in 't geheel niet overdreven critisch aangelegd tegenover de ambtenaren. Trouwens, zoals de Volkskrant schreef, we hebben hier een hoogstaand ambtenarencorps, maar de een (of twee) uitzonderingen, waartegen voortdurend en uitsluitend de klachten gaan, vallen dan ook des te meer op.

We schreven hierboven van „een niet overhaast te werk gaan van de Pers".

Want we weten, dat er aangaande de handelingen en uitlatingen van bedoelde autoriteit genoeg binnenkamers is gesproken en geklaagd. Maar wanneer men tenslotte niets verder komt, zal niemand het kwalijk mogen nemen, dat de zaak publiek gemaakt wordt.

Wanneer de huidige Havenmeester het nu eenmaal niet goed vinden kan met het Curaçaose Volk, wat „te veel godsdienst kent" dan zal het de beste oplossing zijn, dat het departement van Koloniën, dezen functionaris stuurt naar een van de eilanden van onze Oost-Indische Archipel. Daar zijn er nog wel, waar het Christendom nog niet is doorgedrongen.

ALGEMEEN OVERZICHT.

Het toomloze caesarisme, dat we nu weer op zulk een ontstellende wijze in Italië zien, doet ons toch wel in zeer scherpe mate het grote gevaar van het autocratisch gezag zien, waarbij de z.g. uitwassen van de parlementaire democratie, eigenlijk een onschuldig kinderspel zijn.

Wat Mussolini ons thans in zijn internationale politiek opdient, is zo gespeend van elk rechtsgevoel, geschiedt in zó barre vorm, dat een dergelijk iets in het eerste decennium van onze eeuw, toen er nog niets van een internationale rechtsgemeenschap bestond, niet denkbaar zou zijn geweest.

Wie een veroveringsoorlog in zin had, trachtte in ieder geval voor enigszins aannemelijke voorwendsels te zorgen. Maar zo ongeneerd als Mussolini thans zijn weg gaat, met een zo verregaande onverbloemdheid in zijn houding, is alleen mogelijk geweest in de geschiedenis der mensheid onder het regiem van den brutalen despoot, die van zijn absolute macht bewust, zich niets aantrok van goddelijke en menselijke rechten. Zeker, toen Engeland, men wijst daar in de Italiaanse pers herhaaldelijk op, de boerenoorlog ontketende, was in deze Engelse houding ook weinig te verschonen. In de motieven, die Chamberlain toen aanvoerde, zat een grote dosis huichelarij, het ijverig zoeken naar voorwendsels, die de Engelands houding moesten rechtvaardigen, was een bedenkelijke methode. Maar deze houding bewees althans nog een zeker schaamtegevoel, toen bij de Engelse imperialisten. Men wilde althans voor de buitenwereld en

voor de eer van de Engelse natie, beter schijnen dan men was. En wat Engeland in die dagen heeft gedaan, zou toen zeker een tweede rangs mogendheid, dat Italië nog altijd is, zeker niet hebben durven wagen. Mussolini bezit echter niet het minste schaamtegevoel. Hij vertrapt brutaalweg elk begrip van recht en moraal. Hij spreekt zelfs van eer en roem voor het Italiaanse leger, alsof er voor een sterk gewapende tegenstander ooit enige eer of roem in zou kunnen bestaan, een zwak en machteloos volk met bommen en gifgassen te verdelgen.

We zijn, wat menselijkheid en beschaving betreft in de nationalistische wereldbeschouwing, hetzij deze Duits of Italiaans is, wel in een diepe afgrond neergeploft. Italië vertoont onverbloemde oorlogszucht, alsof het voeren van een oorlog iets groots, iets edels op zich zelf is. Mussolini wil vechten, hij schreeuwt het van de daken uit. Als hij de verlangde concessies kon krijgen door het vloeien van bloed van duizende onschuldige mensenlevens, of door een compromis, dan zou hij nog liever, zo zeide hij, aan het eerste de voorkeur geven, omdat de eer der wapenen voor hem het hoogst is.

Bij zulk een taal vragen we ons af, in welke beschaving we eigenlijk toch leven. Met zeldzame openhartigheid laat Italië, jonge grote mogendheid, zich uitsluitend voorstaan op zijn kracht en overmoed. De Oostenrijkse en Duitse staatslieden van 1914, die ook op een wereldoorlog aanstuurden, hadden althans nog enig verantwoordelijkheids- en schaamtegevoel. Zij zochten allerlei uitwegen om naar buiten de indruk te wekken, dat zij voor het bloedvergieten, dat komen zoù, geen verantwoordelijkheid aanvaardden. Mussolini lapt dit alles aan zijn laars. Hij beschouwt het ontketenen van een oorlog, waarin tienduizenden zullen vallen in een ontzaglijk lijden onder de brandende Afrikaanse zon, als een soort heldendaad. In dronken overmoed als de oude Caesars stuurt hij de bloem der jongelingschap in de ellende en in de dood en tooit zich dan nog met lauweren en laat zich door hen, die voor zijn wil sterven gaan, toejuichen.

Het oude heidense caesarisme herleeft weer. Ave Caesar, morituri te salutant. Gegroet Caesar, zij die voor U sterven gaan, groeten U. Aan deze groet der oude Gladiatoren, moet Mussolini wel denken telkens als hij zich laat toejuichen door de soldaten, die zich inschepen voor Afrika.

Dat oude afschuwelijke onbeschaafde heidense Romeinendom herleeft weer in onze dagen, dank zij die afschuwelijke en onmenselijke leer van het nationalisme. Het waren alleen de sterkste benen, die in die dagen de weelde van het autocratische gezag konden dragen.

De meesten konden dit niet en vervielen tot tyrannie en wrede willekeur. Menselijk is dit ook volkomen te begrijpen, tegen zulk een absolute macht, gelegd in handen van één persoon, zijn normale menselijke zenuwen niet bestand.

Een dergelijk stelsel moet creaturen kweken als een Nero een menselijk monster, dat in dierlijkheid uitstak boven zijn mede-caesars, die overigens ook allerminst engelen waren. Flavius Josephus schets ons de bloeddorst van een Vespasianus en hij was onder de caesars nog een van de nobelsten.

De Duitse historicus Dr. Quidde schreef in 1894 zijn bekend werk, getiteld: „Caligula, Studie über röm. Cäsarenwahnsinn". Dat sloeg toen op de caesarsmethoden van den toenmaligen Keizer Wilhelm II en het kostte den hoogleraar een gevangenisstraf van 3 maanden, omdat de Keizer er zich gegriefd en beledigd door voelde.

Wat in Italië thans gebeurt en dat voor de mensheid en de beschaving zo diep beschamend is, kan alleen maar mogelijk zijn in een land met een volstrekte dictatuur.

Meer dan ooit toont het nationalisme, zowel in Duitsland als in Italië zijn zeer grote gevaren voor de menselijkheid en voor de beschaving.

Oorlog tussen Italië en Abessynië.

Wat verwacht was is Woensdag geschied. Italië is Abessynië binnengevallen, waarmee zonder oorlogsverklaring de oorlog is begonnen.

Mussolini heeft het reeds maanden geleden gezegd. October zou de maand zijn, waarin de strijd beginnen zou; na de regentijd. En intussen werden er troepen gezonden, vliegtuigen, wapens, ammunitie en levensmiddelen en... de Volkenbond vergaderde.

Voorstellen op voorstellen werden door Italië verworpen en ondertussen werd in het land het volk meer en meer tot de oorlog opgehitst.

Engeland dreigde met het zenden van zijn vloot naar de Middellandse Zee; sloot een verbond met Frankrijk, maar Mussolini ging zijn gang en gelijktijdig kwamen deze week zijn troepen op verschillende plaatsen over de grens. En... te Genève, zo melden de telegrammen, werden de beraadslagingen ononderbroken voortgezet.

Op diezelfde dag werd in Italië een zogenaamde proefmobilisatie gehouden, waarbij meer dan 10 millioen Italianen onder de wapenen kwamen en Mussolini hield een volgende opwindende oorlogsrede waarin hij het plan van de regering uiteenzette:

Mannen en vrouwen van geheel Italië en ook Gij die aan de andere zijde van de Alpen woont en Gij, die over de zeën woont, hoort.

Twintig millioen Italianen staan gereed om de strijd te beginnen.

Reeds vele maanden geleden wentelde het wiel van het noodlot dichter naar zijn bestemming. Het is niet alleen het leger, dat in dit noodlot betrokken wordt, het zijn de 44 millioen Italianen, welke allen in gelijke tred opmarcheren en welke allen het onrecht voelen, dat het Italiaanse volk op het ogenblik wordt aangedaan, waardoor het ons onmogelijk gemaakt wordt een plaats onder de zon te veroveren.

In de wereldoorlog verloor Italië 600.000 doden, 400.000 mannen werden verminkt, terwijl meer dan een millioen gewond werd. Toen werd er vrede gesloten en Italië kreeg niet de nodige koloniale expansie waaraan zij behoefte had.

Veertig jaar lang hadden wij vrede met Abessynië, nu echter is het genoeg. Wij kunnen ons niet voorstellen, dat het Franse volk de moed zal hebben de sancties op het Italiaanse toe te passen. De 600.000 doden, die op het veld van eer zijn gevallen, en wier dapperheid zelfs de bewondering van de vijanden had, zullen zich in hun graven omwentelen wanneer de Fransen daartoe de moed hebben.

Het Engelse volk schijnt Europa in een grote oorlog te willen wikkelen, teneinde een Afrikaans en barbaars volk, dat niet waard is in de rij van geciviliseerde volkeren te worden opgenomen, te beschermen...

Wanneer dan de economische sancties op ons zullen worden toegepast„ dan zullen wij dit feit met de kalmte, met de discipline en bereidheid tot het brengen van offers aan ons eigen volk, ontvangen.

Militaire maatregelen zullen wij met militaire maatregelen beantwoorden. Oorlog met oorlog! Laat niemand zich verbeelden, dat wij ons angstig zullen terugtrekken.

Een volk, dat zichzelf respecteert, kan geen andere geesteshouding aanemen.

Wij hebben binnen het Europese gebeuren alles gedaan om het Ethiopisch conflict zo goed mogelijk op te lossen.

Zo sprak de Duce en het volk bracht een applaus, waaraan geen einde kwam. — Arm volk.

En toen begon in Afrika het knetteren der machinegeweren en stegen de bommenwerpers op en de eerste berichten luiden dat er 800 Abessyniërs direct door de mitrailleurs waren weggeveegd en de steden Adoea en Againi door de bommenwerpers vernietigd waren.

En de Negus stuurde protesten naar de Volkenbond, en... deze zal Zaterdagmorgen in spoedvergadering bijeenkomen.

L'histoire se répète. „Terwijl de Senaat vergaderde, ging Saguntum ten gronde".

Is het begin van deze oorlog, het einde van de Volkenbond? Zullen de Staten nog langer hun jaarlijkse millioenen bijdragen, om de staatslieden in Geneve in paleizen te laten wonen, of conferenties te doen houden in het liefelijke Locarno?

De bekende film „Het Congres danst" zal een tegenhanger krijgen in „De Volkenbond dineert".

MORAAL EN ABESSYNIE.

In G.K.'s Weekly.

Het weekblad van Gilbert Keith Chesterton opent zijn nummer van 18 Juli met een artikel over het Abessinisch vraagstuk, waarin dit probleem bekeken wordt van het enige juiste standpunt, waarvan men zulke problemen bekijken kan, namelijk van moreel standpunt. „Niemand zal er ons van beschuldigen, zo verzekert de redactie, dat wij een zwak zouden hebben voor het imperialisme, dus zeker niet voor het soort imperialistisch avontuur, dat Italië op het ogenblik van plan is te ondernemen tegen Abessynië. De codex van de internationale moraliteit, die geleid heeft tot de verdeling van het Afrikaanse territorium over een zestal grote naties van blanken, achten wij principieël en fundamenteel vals en als wij dit beweren zijn wij helemaal niet blind voor de toevallige voordelen, die deze verdeling heeft opgeleverd.

Die codex is vals, omdat hij tot grondslag heeft een systeem van commerciële exploitatie, dat een demoraliserende uitwerking op alle betrokkenen moest hebben en dat dan ook de hoofdrol heeft gespeeld bij de totstandkoming van de huidige economische ontreddering. Waar die exploitatie-geest het meest ongebreideld geheerst heeft, zoals vóór de oorlog in de Belgische Congo, zijn de resultaten ook het afschuwelijkst geweest, maar waar verlichte voogden als Lyautey en Lugard de traditie gevestigd hebben, dat inlanders bestuurd moeten worden in hun eigen belang en niet in het belang van anderen, daar kan men naar verhouding de grootste menselijke welvaart waarnemen.

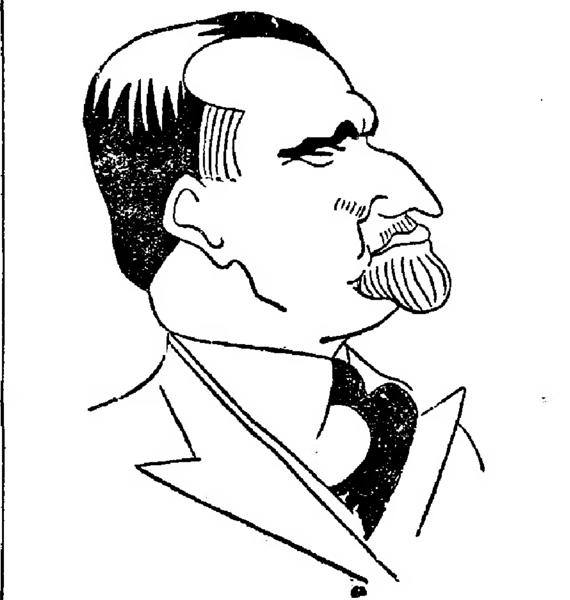
Om Italië echter recht te doen, moeten wij toegeven dat de pogingen om Abessynië te onderwerpen, niet worden ingegeven door de meest crude exploitatiezucht. Afgezien van de dramatische pose, waarmede de fascist zichzelf beschouwt als de erfgenaam van het Romeinse Imperium, schijnt het hoofdmotief wel te zijn: het zoeken van een uitweg voor de eigen overbevolking. Italië wenst koloniën, geen plantages. Maar de gedachte, dat een natie, alleen omdat haar bevolking aanwast, het recht zou hebben bezit te nemen van het territorium van een andere natie, is niets anders dan een uitvloeisel van de theorie van het recht van den sterkste in de lelijkste vorm — in die vorm, waarin mensen worden neergehaald tot het peil van roofdieren.

Nu is Engeland ongelukkigerwijze allerminst in de meest geschikte positie om zedelijke lessen hieromtrent uit te delen, want wij zijn tegenwoordig in het bezit van een Rijk, veel groter dan Italië ooit maar hopen kan te bereiken: het grootste gedeelte daarvan hebben wij verworven door methoden, die ook de meest gebrande fascist zou verwerpen als wansmakelijk..."

Na hierover te hebben uitgeweid, en ook de verdiensten der moderne Engelse kolonisatie-methoden te hebben geprezen, vervolgt en besluit de redacteur van het orgaan:

„Het is de waarheid, dat zo lang Europa volhardt in de handhaving van het recht der blanken, rijk te worden door de exploitatie van kleurlingen, de wereldvrede nimmer zal worden verzekerd. Want de vrede kan alleen verzekerd worden, indien er een gemeenzame rechtsstandaard bestaat, die alle volkeren erkennen. En de eisen van het economische imperialisme zijn een ontkenning van de Rechtvaardigheid".

BUITENLAND.

Grandi

die als Italiaans ambassadeur in Londen moeilijke dagen heeft.

Kerk en Staat in Duitsland tegenover elkander.

Mgr. Preysing door Kerrl beëdigd.

De nieuwe bisschop van Berlijn, Z. H. E. Mgr. dr. Konrad, graaf von Preysing, is door de rijks- en Pruisische minister voor kerkelijke aangelegenheden, Kerrl, in diens bureau in het „Preussenhaus" beëdigd.

Mgr. von Preysing hield tot minister Kerrl de volgende toespraak:

„Mijnheer de rijksminister,

Ik ben hier gekomen, om de eed, welke door het, tussen de rijksregering en de H. Stoel gesloten concordaat voorgeschreven wordt, af te leggen, alvorens het bisschoppelijk ambt over het diocees Berlijn te aanvaarden.

De eed eist van mij de belofte van trouw aan het Duitse rijk en het land Pruisen; hij eist voorts van mij de grondwettelijk gevormde regering te eerbiedigen en door mijn geestelijkheid te doen eerbiedigen en te trachten bij de plichtmatige uitoefening van mijn ambt, iedere schade te voorkomen, welke het Duitse staatswezen zou kunnen bedreigen.

Deze verplichtingen, die ik onder ede te bekrachtigen heb, vloeien voor mij, als bisschop, voort uit de zedenwet van mijn geloof, ik bekrachtig ze uitdrukkelijk door mijn eed.

Volgens de katholieke leer is de staat in het wezen der menselijke natuur vastgelegd en moet derhalve, zijnde door God gewild, door iedere katholiek erkend worden.

De overheid regeert in naam en in opdracht van God. Er is geen gezag dan van God.

Hoe dieper in priesters en volk het geloof aan God, den heer der Schepping, wortelt, des te onkreukbaarder zullen zij hun verplichtingen tegenover de staat en de overheid vervullen. In deze geloofsovertuiging levend, en mijn geestelijkheid en gelovigen aansporend, neem ik de verplichtingen, welke uit mijn eed voortvloeien, op mij en wil ze, in mijn plichtmatige zorg voor het welzijn en de belangen van het Duitse staatswezen, vervullen.

Ik moge u thans, mijnheer de rijksminister, verzoeken, mij de eed van trouw te willen afnemen."

Kerrl over de verzoening tussen kerk en staat.

Rijksminister Kerrl beantwoordde de rede van mgr. von Preysing met de volgende toespraak:

„Van uwe bereidwilligheid, vóór de aanvaarding van uw ambt als bisschop van het katholieke diocees Berlijn, de eed van trouw af te leggen, heb ik, als vertegenwoordiger van den Pruissischen minister-president, met genoegen kennis genomen.

Indien u verklaarde, dat de plichten, welke u met uw eed bekrachtigt, diep in uw geloof gebaseerd zijn, dan ben ik het met u er over eens, dat de vervulling van de hoogste taak slechts dan met de volste overgave en van ganser harte kan geschieden, als zij voortkomt uit de overtuiging, dat ons aardse leven morele doeleinden dient, welke eeuwig en niet tijdelijk zijn.

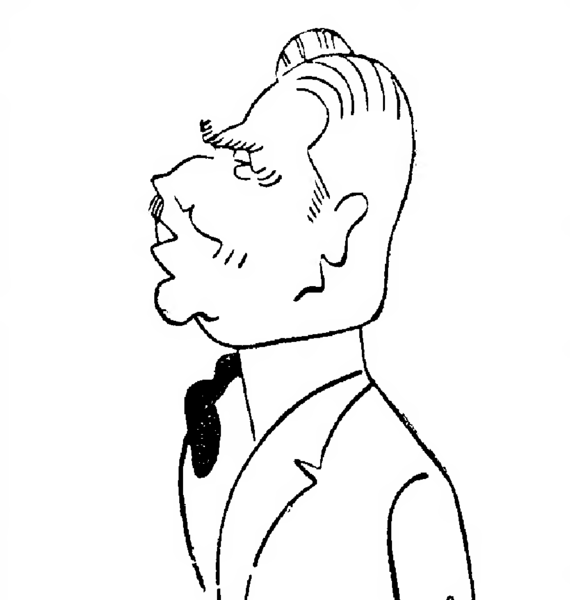
De eed van trouw, waarbij in het rijksconcordaat is voorzien, zal op de meest plechtige wijze doen uitkomen en bevestigen, dat een dergelijke hoogste taak hier aanvaard wordt.

Legt uw ambt, als bisschop der Katholieke Kerk, u een taak op op het gebied der zielzorg, dan zijn de aan uw geestelijke leiding toevertrouwde mensen toch tegelijkertijd Duitse volksgenoten en burgers van de nationaal-socialistische staat. De betrekkingen, welke hieruit voortspruiten, behoeven, mogen en zullen niet in tegenstelling tot elkander staan. Wij willen toegeven, dat desondanks op het ogenblik zekere wrijvingen in de verhouding tussen staat en kerk bestaan.

Een onderzoek in te stellen naar de wijze, waarop zij zijn ontstaan, is hier niet aan de orde, doch wel wens ik te verklaren, dat ik juist daarin de taak van de verantwoordelijke mannen in staat en kerk zie, deze wrijvingen door eerbiediging van de wederzijdse overtuigingen, door het vermijden van iedere onnodige scherpte en door een duidelijk begrijpen van de feitelijke gegevens, te overwinnen.

Indien Uwe Excellentie, met open oog voor de eisen van het ogenblik, trouw aan de nieuwe staat en aan den „Führer" en eerbied voor zijn gezag onder uw geestelijkheid en uw diocesanen kweekt, mogen wij er verzekerd van zijn, dat de rijks- en staatsregering iedere garantie voor de ongehinderde uitoefening van de godsdienst op zich neemt en bewijzen zal, een open oog te hebben voor de kerkelijke noden. Uit zulk een, door wederzijds begrijpen gedragen, gemeenschappelijke actie van staat en kerk, moet voor de Duitse volksgenoten rijke zegen voortvloeien. In deze hoop heeft de Pruisische staatsregering aan uw benoeming haar goedkeuring gehecht. In deze verwachting heet ik u, Excellentie, als bisschop van het katholieke diocees Berlijn welkom en wens u voor uw hoog ambt Gods rijkste zegen toe".

Nadat mgr. von Preysing hierop de eed had afgelegd, had hij met den minister nog een langdurig onderhoud.

Von Papen.

de oud-Kanselier en ambassadeur van Duitsland in Wenen, die nu na de Frans-Engelse overeenkomst tracht een nauwere aansluiting te krijgen tussen Duitsland en Oostenrijk.

De Duitse les.

Onder dit opschrift schrijft A. B. K. in de socialistische pers:

„Als men die ijselijke gemeenheden leest, welke de Hitler-Jeugd uitbraakt tegen de Katholieken en hun priesters, hoe zij zelfs een bisschop op de infaamste wijze bij de weg molest aandoet, dan komt vanzelf ons één woord voor de geest: „discipline".

Het beestige gedrag van de Hitler-Jeugd, dat zich allerminst tot de Katholieken beperkt en trouwens geen ander beeld oplevert dan hetgeen de overige nationaal-socialistische organisaties bij hun optreden te zien geven, leert ons nu, gerechte twijfel te koesteren, of militaire geslotenheid wel inderdaad het bewijs levert van „discipline".

Indien het zo was... als militaire stramheid en opgelegde tucht hetzelfde waren als „discipline", dan moest er nu op de hele wereld niets gedisciplineerders bestaan dan 't genazificeerde Duitsland, en dan moest dat nergens duidelijker voor-den-dag komen dan in het optreden van nazi-lichamen zelf, en van hun jeugd in de eerste plaats.

Is er ooit op aarde een heviger aanbidding geweest van de militaire dril, een meer volkomen doorvoering van de soldatentucht, ook in alle uitingen van het burgerlijk leven, dan in het Derde Rijk? Het hele volk in uniformen; overal de militaire rangorde, de uit erts gegoten houding en de samengeklapte hakken; alles met commando en saluut... in één woord: een gans land verbouwd tot één grote kazerne.

En de uitkomst? Een regering, die door elkaar heen en tegen elkaar in praat, in elkaars parolen bestrijdt en redevoeringen verminkt. Organisaties, verwordend tot benden, die niemand meer in de hand heeft. En een jeugd, die doet en durft, wat geen enkel kind uit een fatsoenlijk gezin ooit tevoren gedaan of gedurfd zou hebben. De militaire tucht ten troon verheven. Maar de discipline van het tevoren-meest-gedisciplineerde volk der wereld tot in haar wortels uitgeroeid."

Zelden schreef A. B. K. iets meer juist. Discipline, zo zegt hij terecht, is geen bekleedsel van buitenaf maar komt van binnenuit, van de wil, gedirigeerd door een gezonde leer.

„Dicipline en orde, zo leren de Nationaal-Socialisten met de mond, maar de daden zijn wanorde, verwildering, zedeloosheid (abortus, sterilisatie!...) en molestatie!

ARUBA.

Zilveren Jubilé Priorin Amelia.

Op 15 October a.s. viert de Priorin van de Zusters Dominicanessen op Aruba haar zilveren kloosterjubileum.

Priorin Amelia is nog niet zo heel lang in de Missie van Curaçao. Op het eind van het jaar 1930 kwam zij hier als Priorin van de Zusters op Aruba.

Wij weten dat Priorin Amelia geen ruchtbaarheid wilde geven aan dit feit en het alleen wilde vieren in de kring van hare Zusters.

We hopen, dat zij het ons niet kwalijk nemen zal, dat wij deze publicatie aan haar bescheidenheid enig geweld aandoen. Zij die zoveel offers heeft weten te brengen, zal ook dit offertje weten te geven in het belang van de goede zaak.

Geboren te Schiedam in 1886, werd zij te Voorschoten geprofest in het jaar 1910.

Opgeleid voor het Montesorie-onderwijs waarvan zij de hoofdacte behaalde, leidde ze later verschillende zusters op voor de bewaarschoolacte, totdat zij in 1930 werd benoemd tot priorin op Aruba. Als zodanig heeft zij de zorg voor de Zusters van Oranjestad en ook voor die der buitenparochies Noord, Santa Cruz, Savoneta en San Nicolaas.

De voortdurende uitbreiding van ons Zustereiland stelt daar de scholen voor een zeer zware taak, in welke taak Priorin Amelia de leiding heeft en deze leiding met tact, ijver en offervaardigheid weet te voeren.

Dank mogen we haar dus wel brengen voor haar arbeid in deze Missie en bidden verder Gods rijkste zegen over haar af voor haar verdere leven.

Scheepvaart op Aruba.

Van 1 Jan tot 1 Aug. kwamen er op Aruba 2.673 stoomschepen en 535 barken.

Dit is 230 stoomschepen meer als het vorige jaar en 173 zeischepen.

Een mooie vooruitgang.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten".

Een der leiders der Nazi-beweging, Ridder von Epp, hield een vorige toespraak tot een groep oudstrijders uit Afrika waarin hij de teruggave der vroegere Duitse koloniën eiste.

De Duitse gezant Von Papen heeft zeer belangrijke voorstellen namens de Duitse Regering aan Oostenrijk gedaan.

Duitsland is bereid verschillende concessies te doen, zoals het doen stoppen van de Nationaal Socialistische propaganda, het ontbinden van 't Oostenrijkse legioen, het bevorderen van het Duitse touristenverkeer naar Oostenrijk, en van grote reiscredieten, en tenslotte een zeer voordelig handelsverdrag aan te bieden.

Daartegenover moet de Oostenrijkse Regering de anti-Duitse stemming in het land tegen gaan en bereid zijn een pact met Duitsland aan te gaan, zoals dit thans tussen Duitsland en Polen bestaat.

Von Papen vroeg eveneens of Oostenrijk bereid zou zijn een alliantie te sluiten tussen Duitsland, Oostenrijk, Polen en Hongarije.

Zonder oorlogsverklaring is deze week de oorlog begonnen tussen Italië en Abessynië (zie pag. 2).

Een hevige orkaan teisterde vorige week de eilanden Cuba en Jamaica (zie pag. 3).

President Roosevelt die thans een tournée door Amerika maakt, verrichtte de plechtige inwijding van de reusachtige Bolderdam in de Colorado-rivier.

Dit is de grootste dam van de wereld; men besteedde 33 millioen pond sterling aan de bouw. Door deze dam wordt een groot kunstmatig meer gevormd van 115 mijl lang wat eveneens een wereldrecord betekent. Machtige generatoren worden opgesteld die dank zij de grote hoeveelheid water de gehele streek van goedkope electriciteit zullen voorzien.

In Quito (Equador) werd een militaire dictatuur uitgeroepen nadat men President Antonio Rodriguez gedwongen had zijn ambt neer te leggen en het congres ontbonden was. De Minister van openbare werken Paez is thans werkelijk dictator, gesteund door de officiersgroep.

In verband met een reeds sedert lang uitgebroken conflict tussen verschillende groepen der Duitse Evangelische Kerk, heeft de Rijksregering besloten, de Protestantse Kerken, onder Staatstoezicht te plaatsen.

UIT NEDERLAND.

De rechtbank verleende definitief surseance van betaling aan de Kon: Hollandsche Lloyd.

De directie van de Philips-fabrieken maakte bekend dat een winstsaldo over het boekjaar 1934-1935 werd gemaakt na ruime afschrijvingen groot ƒ 9.271.237.

De omzet in geld toont in vergelijking tot de vorige periode van 12 maanden een vermeerdering van 10% aan.

Volgens een opgave van het bureau voor de Statistiek blijkt uit de cijfers van de werkloosheidsverzekering dat het aantal werklozen wederom toegenomen is en wel sinds 3 Augustus met 6334.

De ministerraad besprak de plannen voor de bouw van het nieuwe grote passagiersschip „De Prinsendam". Men hoopt ondanks de scherpe buitenlandse concurrentie de bouw in Nederland te kunnen houden.

De drie karterings- de Havilandvliegtuigen zijn in Indië aangekomen.

Bij het jaarlijks bezoek aan Amsterdam hadden de Koningin en Prinses Juliana bizonder slecht weer gedurende haar rijtoer door de stad. De vorstinnen bezochten de Kweekschool voor de Zeevaart, ter gelegenheid van het 150-jarig bestaan dezer instelling.

Bij haar bezoek aan het Rijksmuseum werden zij door den onderdirecteur en den wethouder voor Onderwijszaken ontvangen. 's Middags ontving Hare Majesteit den Heer Taudin Chabot van de Nederlandse Handel Mij. en den Heer Heldring van de K.N.S.M. in audiëntie.

De Koningin aanvaardde tevens het beschermvrouwschap van de Kon. Mannenzangvereniging Apollo, waar wijlen Prins Hendrik jarenlang beschermheer van is geweest.

Minister de Geer verklaarde in zijn rede voor de Tweede Kamer dat hij tegen devaluatie was, doch dit middel verkieslijker achtte dan consequente deflatie.

Spreker betreurde het indienen van het vaste-lasten-wetsontwerp.

Onder zeer grote belangstelling arriveerde op Schiphol de eerste sportvlieger uit Indië Khouw.

De „Telegraaf" verneemt dat thans besloten is de vierde Ministerzetel voor de R.K. fractie te reserveren, nadat bij de formatie Goseling geweigerd heeft.

Colijn heeft nog geen bepaalde persoonlijkheid voor de defensie-portefeuille uitgenodigd. Men verwacht algemeen dat hij voorlopig deze post zelf zal behouden in verband met de voorbereiding van de vorming van een fonds ter versterking van onze weermacht.

Ook is het niet uitgesloten dat Minister Colijn de begroting van defensie persoonlijk zal verdedigen.

Het ss. Rotterdam is bij Jamaica aan de grond gelopen (zie pag. 3).

Het ontwerp Colijn behelzende een voorstel voor de economische balans-begroting werd aangenomen door de grote meerderheid, met inbegrip van de Rooms Katholieken, als gevolg waarvan de toestand van de gulden aanzienlijk verbeterd is.

CURAÇAO.

Bekendmaking.

We vestigen er de aandacht op dat vanaf 1 October de Zeereerw. Pater Luycks als administrateur van de Amigoe vervangen is door Fr. M. Dominicus (W. J. A. Donders), St. Thomas-College, Willemstad.

Bekendmakingen.

Aan den R.K. Geestelijke van de 2de rang in Curaçao J. N. Burgemeester is op zijn verzoek ingaande 28 September 1935 eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend.

De R.K. Geestelijke J. J. A. M. Koenen is ingaande 8 October 1935 benoemd tot R. K. Geestelijke van de 2de rang en werkzaam gesteld op Curaçao.

Aan den Heer Ds. W. J. Lindonk Predikant bij de Protestantse Gemeente te Emmastad, is ingaande 14 October 1935, twee weken vrijstelling van dienst om andere redenen dan ziekte verleend.

A. S. Schoop is benoemd tot tijdelijk bediende bij de quarantainedienst alhier.

Het jubileum Elias Sillié en de voorlichting van de Beurs- & Nieuwsberichten.

Een der eerste Curaçaose arbeiders in de Petroleumindustrie heeft Maandag zijn twintigjarig dienstjubileum gevierd bij deze Maatschappij. Onze gelukwensen.

De Beurs- & Nieuwsber. schrijven daarover:

De jubilaris werd Maandagmorgen hartelijk toegesproken door de Directie bij monde van den heer D. van Nijmegen Schonegevel en door den afdelingschef, waarbij hem een gouden horloge met ketting, benevens een enveloppe met inhoud werden aangeboden.

Als verder bewijs van erkentelijkheid werd de jubilaris tot maandgelder bevorderd.

Aldus de B. & N. Ber.

Een ieder leest hieruit twee bewijzen van erkentelijkheid van de C.P.I.M.

Het gouden horloge etc. en een verder bewijs, de bevordering tot maandgelder.

Doch de Curaçaose Volkskrant kwam er de aandacht op vestigen dat het gouden horloge niet van de C.P.I.M. was, maar van arbeiders en employés.

Het minderwaardig geschrijf van La Prensa.

Zowel de Volkskrant als de Union vestigen de aandacht op het minderwaardig geschrijf van La Prensa, zowel in het algemeen als in 't bijzonder in het artikel van Zaterdag l.l. overgenomen uit 't blad „Suriname".

We kunnen ons met het schrijven van beide collega's ten volle verenigen.

Slechts willen we hier nog op wijzen. De Cur. Volkskrant noemt het blad „**Suriname**" een der grootste bladen van dat gebiedsdeel.

Dit is een vergissing. Integendeel, zoals wij in ons bijblad reeds geschreven hebben is het een der kleinste en minderwaardige persproducten van Suriname.

De Cur. Volkskrant is misschien in de war door een bijna gelijkluidende benaming, met het katholieke Blad **de Surinamer**.

Dit blad en de andere grote bladen van Suriname, houden zich niet bezig met dergelijk minderwaardig geschrijf.

En hierin moeten wij ook een bewijs zien, dat wat „**Suriname**" schreef aan het adres van de Curaçaoenaars geen gemeengoed is van de Surinamers, die we dan ook volstrekt niet mogen veroordelen om wat één hunner minderwaardig organen schreef.

Voor Hollands sprekende katholieken.

De wekelijkse kerkelijke diensten in de stadparochies.

Parochiekerk Pietermaai:

's Zondags:
H.H. Missen: 4½. 6. 7½ (kindermis). 8½ (Hoogmis).
Lof: 's Avonds 6½.
In de week: H.H. Missen 6. 6½ uur.

Parochiekerk Otrabanda.

's Zondags:
H.H. Missen: 4¾. 7 (kindermis) 8½ (Hoogmis) met Hollandse preek.
Lof: 's avonds 7 uur.
In de week: H.H. Missen 6. 6½ uur.

Isla kerk.

's Zondags:
H.H. Missen om 5 uur en kwart voor 8 (met Hollandse preek)
Biechthoren — Zaterdag van 4—6 uur.

Parochiekerk San Mateo:

's Zondags:
H.H. Missen 4¾. 7 (Kindermis). 9 uur (Hoogmis).
Lof: 's avonds 7.
In de week: H.H. Missen 6. 6½.

In de 3 parochies bestaat er gelegenheid om te biechten:
Iederen morgen na de H.H. Missen en iedere avond om 6¾.
's Zaterdags de gehele morgen en na de middag van 4—6; en 's avonds van 6½—8½.

Zr. Barbara. †

In de morgen van 4 October, feestdag van den H. Franciscus, overleed in het St. Elisabeths hospitaal de Eerw. Zuster Barbara in de nog vroege leeftijd van 35 jaar.

De laatste dagen had Zr. Barbara wat geleden aan Pleuritis, waarom ze op de ziekenkamer verblijf hield. Vandaar kon ze de plechtigheden volgen in de kapel en toen ze waarschijnlijk gisterenmorgen voor haar bed wilde neerknielen, werd ze onwel, kon nog de Zusters bellen, maar deze vonden haar dood voor haar bed.

8 Jaar heeft Zr. Barbara hier op Curaçao gewerkt voor het heil der zieken, in de laatste tijd was ze op de mannenafdeling.

Door haar goedheid en zorgzaamheid was ze zeer gezien en is haar dood een groot verlies voor het hospitaal.

Moge zij echter door haar groten Vader St. Franciscus op zijn feestdag geleid zijn voor de troon van God, die zij heel haar leven trouw en met een eenvoudig hart gediend heeft.

E. S. C. de Veer Abrahams. †

Eind vorige week kwam hier het bericht dat de Hr. E. S. C. de Veer Abrahams op 62-jarige leeftijd in Den Haag is overleden.

De Heer de Veer Abrahams is voor Curaçao geen onbekende. Eerst in Gouvernementsdienst verliet hij deze in 1925 als advocaat-generaal. Nog enige jaren bleef de Heer Abrahams op Curaçao als waarnemend notaris, bestuurder van de Cur. Hypotheekbank, en ook nog als lid van de Koloniale Raad en ging toen naar Holland voor zijn otium cum dignitate. De laatste tijd was hij sukkelend. Onze oprechte condoleance aan de nagelaten weduwe en familieleden.

Voorkoming aanvaring op zee.

Een van de punten welke de laatste tijd ter vergadering van het Curaçaose Sub-Comité voor de scheepvaart herhaaldelijk ter sprake kwam, is het gevaar dat op zee wordt veroorzaakt door zeilvaartuigen, welke zonder lichten of met onvoldoende lichten varen.

Teneinde hiertegen te kunnen optreden, althans voor zover zulks Curaçaose zeilvaartuigen betreft, is door Z. Exc. den Gouverneur aan de Koloniale Raad voorgesteld een aanvulling van de verordening van de 21ste September 1897 (P. B. 1897 No. 15) tot vaststelling van gewijzigde bepalingen ter voorkoming van aanvaringen op zee, en tot wijziging van de verordening van de 21ste Januari — 14 April 1886 (Publicatieblad No. 11).

In artikel 33 wordt na de eerste zinsnede ingevoegd:

Voorts worden tot de opsporing bevoegd verklaard de officieren der Koninklijke Marine, die hunne processenverbaal aan den bevoegden ambtenaar van het Openbaar Ministerie doen toekomen.

K.L.M.-Nieuws.

Ingaande 1 October zal de K.L.M. ten gerieve van haar passagiers en hun bekenden, die de reizigers wensen uitgeleide te doen of af te halen, een autobusdienst instellen tussen het Vliegveld Hato en de stad.

Als vertrekpunt in de stad is, voornamelijk wegens de brug, het Hotel Americano aangewezen.

Veertien minuten voor het vertrek van elk vliegtuig zal de fraaie zilvergrijze bus van de K.L.M. naar Hato vertrekken, terwijl onmiddellijk na de aankomst van elk vliegtuig wederom een rit naar de stad plaats heeft.

De K.L.M. berekent ƒ 0.50 per persoon van de stad naar het vliegveld of omgekeerd, terwijl de bagage der passagiers gratis wordt vervoerd.

In dank ontvangen.

Van het Apostolaat ter Zee, een Amsterdam-nummer.

Van de firma S. E. L. Maduro & Sons een vaarplan der Stoomschepen.

Van de K.N.S.M. het nieuwe vaarplan van de „Libertador" en de maandelijkse lijst der in- en uitgaande stoomschepen.

Het Contact, maandblad van de Nederl. Padvinders, afdeling Curaçao.

Orkaan.

De orkaan die de vorige week in onze plaatselijke pers werd aangekondigd, heeft ernstig huisgehouden op de eilanden Jamaica, Cuba en de Bahamas.

De „Rotterdam" is er een slachtoffer van maar ook de schepen San Antonio en Wanderer.

Vooral het eiland Bimini is erg getroffen. 80% van de huizen hebben schade; maar er zijn gelukkig geen mensenlevens te betreuren.

S.S. Rotterdam aan de grond.

Het toeristenschip „Rotterdam" van de de Holland-Amerikalijn heeft bad luck gehad.

Nadat het schip Zaterdag l.l. van hier vertrokken was met bestemming voor Kingston op Jamaica, kwam 't in aanraking met de geweldige orkaan die de vorige Jamaica en Cuba heeft geteisterd.

Als gevolg daarvan strandde het 24000 ton metende schip op zestig mijl Z. O. van Kingston. Dit gebeurde in de vroege morgen van Maandag.

Gelukkig gebeurde dit zonder enig persoonlijk ongeluk van de 450 passagiers of bemanning.

Het Engelse S.S. Ariguani was spoedig ter plaatse en nam des namiddags 5 uur de passagiers over en bracht deze naar Kingston.

Aan boord van het schip waren, naar we vernamen, de volgende Curaçaose passagiers: Mr. Bichon van IJsselmonde, de familie Bekker van de C.P.I.M en de familie Martinez-Badaraco.

De Indus, die de baggermachine van Aruba naar Europa op sleep had, is naar de „Rotterdam" gestoomd om hulp te verlenen.

Deze zeer sterke sleepboot van de bekende slepersfirma Piet Smit kon het schip tot nog toe niet vlot krijgen.

Men begint zelfs het schip als verloren te beschouwen.

Het S.S. „Midas" van de K.N.S.M. heeft deze week 390 leden van de bemanning met de post en bagage naar Kingston gebracht.

Het S.S. „Volendam" zal a.s. Zondag passagiers en bemanning naar New York overbrengen.

Geslaagd.

Naar de familie ons mededeelde slaagde onze vroegere plaatsgenote Betsy Lagas, leerling der Negropontschool, na volledig examen voor de 4de klas aan de Chr. H.B.S., afd. B. te Leiden.

Suriname's optreden voor Curaçaose liefdadigheid.

Voor een zeer volle zaal hebben de hier woonachtige Surinamers in de Stadsschouwburg een zeer schone avond gegeven ten bate van de Protestantse Vereniging voor Liefdadigheid en Maatschappelijk werk.

Alle eer aan den Hr. Roepel welke de Hr. C. Winkel hem zeer terecht gaf, voor de organisatie van deze avond.

Het Hawaian quintet en de gymnastiekvereniging Thesos, en het quintet Gompertz deden werkelijk de mensen genieten.

Een buitengewone avond, waarvan de Surinamers alle eer hebben.

Politieberichten.

De 34-jarige koopman S. is opgelicht voor 15 loterijbiljetten terwijl de 48-jarige vrouw H. is opgelicht geworden voor één loterijbiljet. Vermoedelijk zijn beide oplichtingen door een en dezelfde persoon gepleegd. Naar den verdachte wordt door de politie gespoord.

Als verdacht van diefstal van ƒ 20.— gepleegd op 20 September j.l. uit een koffer in een woning op Fleur de Marie is aangehouden de 21-jarige L.

Deze bekende bij zijn verhoor de diefstal gepleegd te hebben. Na verhoor is hij weder op vrije voeten gesteld.

Door een 20-jarige vrouw is aangifte gedaan, dat zij in haar woning door een man is mishandeld, terwijl de dader zich tevens aan vernieling van haar huisraad en kleding zou hebben schuldig gemaakt.

Aangifte werd gedaan van twee gevallen van bedreiging.

Als verdacht van enige kleine oplichtingen te hebben gepleegd, is aangehouden en in bewaring gesteld de 28-jarige C.

Van den 16-jarigen E. is, terwijl hij op het balcon van een huis alhier lag te slapen een bankbiljet van ƒ 10.- ontvreemd. Hij verdenkt hiervan een anderen jongen die aldaar eveneens had liggen slapen.

De 37-jarige winkelier v. G. heeft aangifte gedaan dat tijdens een korte afwezigheid, uit zijn winkel een loterijbiljet is ontvreemd.

Alsnog deed de 42-jarige vrouw M. aangifte dat zij enige tijd geleden is opgelicht voor 2½ loterijbiljet, door zekeren C., die thans door de politie is aangehouden.

Bij de politie werd kennis gegeven, dat twee jonge mannen sedert j.l. Zondag worden vermist. Uit het ingestelde onderzoek is zo goed als komen vast te staan dat de mannen op Maandag j.l. in de vroege morgenuren uit de haven alhier zijn vertrokken in een door hen gehuurde zeilboot en dat zij op die dag des v.m. te 11 uur nabij Westpunt zijn gezien.

Van 6 gevallen van mishandeling werd aangifte gedaan. Tevens werd aangifte gedaan door den 40-jarigen D., dat zekere P. hem bedreigd had, hem met een kapmes te zullen doodslaan.

Van den 17-jarigen L. is een horloge, hetwelk hij, terwijl hij was gaan zwemmen, in een zijner schoenen op de wal had gestopt, daaruit ontvreemd.

De 28-jarige chauffeur D. heeft aangifte gedaan, dat hij een geldtrommeltje, inhoudende enig geld uit zijn autobus vermiste. In verband hiermede zijn door de politie gehoord den 25-jarigen D. en den 17-jarigen P., die bekenden het geldtrommeltje met inhoud te hebben gevonden, waarop zij het geld hadden gedeeld en opgemaakt. Tegen beiden wordt proces-verbaal opgemaakt.

Alsnog werd aangifte gedaan terzake vernieling van enige kledingstukken, door den 19-jarigen H. Uit het ingestelde onderzoek is naar voren gekomen dat bedoelde kledingstukken niet waren vernield, zodat wordt vermoed, dat de man een valse aangifte heeft gedaan. Dit wordt onderzocht.

In de week van 23 op 30 September zijn 10 personen ingesloten terzake openbare dronkenschap.

K
KRO
O **PHOHI-UITZENDING**

Op Zondag, 6 October 1935.
Van 15.30—16.30 uur A.Z.T. op Golflengten 16.88 en 19.71 M.

1. Mars
2. Wat in Nederland verscheen, door Anton van Duinkerken
3. a. An der schönen blauen Donau, wals, J. Strauss
   b. Geschichten aus dem Wiener Wald, door het Philadelphia Symphony Orchester o.l.v. L. Stokowski
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart
5. Van en Voor de Missiepost
6. a. Mij liefde vir jou, R. da Costa, gezongen door Betsy de la Porte, begeleid door Raie da Costa
   b. Die Stem van Suid-Afrika, de Villiers, door Joan Michic, begeleid door het Mc Kay Trio
   c. Spin a little web of dreams, Fain door het Ray Noble Orkest
   d. Buona Notte schön Siguszina, Serenade, Niederberg, gezongen door Joseph Schmidt. (Gramofoonmuziek).

GEMENGD NIEUWS.

EEN NIEUWE HIMALAYA-EXPEDITIE.

Het gaat om de laatste 251 meter.

De ernstige pogingen om de top van het hoogste gebergte ter wereld te bereiken dateren eerst van de laatste veertien jaar. In 1921 waagde de eerste Mount-Everest-expeditie een poging, onder leiding van overste Howard Bury.

Reeds op een hoogte van 7400 meter evenwel was de expeditie genoodzaakt, rechtsomkeer te maken tengevolge van de ontzettende sneeuwstormen. De tweede expeditie, ondernomen in 1922, bracht het tot 8390 meter hoogte. Doch tot op heden heeft nog geen menselijke voet de top van de hoogste berg ter wereld betreden. Dertig mensen hebben bij die poging reeds het leven gelaten.

Voor de jaren 1935 en 1936 had men oorspronkelijk vier nieuwe expedities willen ondernemen. Allereerst een Engelse, onder leiding van Routledge, die in 1933 reeds een poging ondernam, doch niet slaagde. Voorts een Nederlandse expeditie, die wetenschappelijke onderzoekingen wil instellen in het gebied van Kasjmir. Tenslotte koestert de Franse Alpenclub het voornemen, de toppen in de omgeving van de Baltoro-gletser te exploreren.

Een Duitse expeditie heeft zich ten doel gesteld het bestijgen van de 8136 meter hoge Nanga Parbat, de „berg der verschrikking", die reeds twee Duitse expedities noodlottig is geworden. Oorspronkelijk was het plan, dat Erwin Schneider dit jaar met een kleine expeditie er op uit zou trekken. Men heeft de tocht echter uitgesteld tot het volgende jaar. Dan zullen de beide Duitse équipes verenigd worden, die in 1929, 1931, 1932 en 1933 reeds deelnamen aan de expedities.

Dat men weder het oog heeft laten vallen op Nanga Parbat vindt minder zijn grond hierin, dat deze berg nog behoort tot de weinige toppen van meer dan 8000 meter hoogte, die nog niet bestegen zijn, dan wel in de omstandigheid, dat aan deze naam de tragiek is verbonden van een voorgaande Duitse expeditie. Zij, die in 1934 daarbij omkwamen, n.l. Merkt, Welzenbach en Wierland, hebben hun kameraden een taak achtergelaten die zij tot elke prijs willen vervullen.

In 1934 was de top van de Nanga Parbat om zo te zeggen binnen hun bereik. De beide leiders, Schneider en Aschenbrener, zagen de overwinning vóór zich. Zij stonden nog slechts 50 meter onder de voornaamste top, zij hadden niet meer dan 251 meter af te leggen, tot de top van de Berg der Verschrikking. Daar zij constateerden, dat dit laatste stuk geen bijzondere moeilijkheden opleverde, keerden ze terug naar het kamp, dat zij op 7700 meter hoogte hadden opgericht, om de volgende dag eindelijk de begeerde top te bestijgen, en er de vlag te hijsen. In de loop van de nacht evenwel, stak er zo'n hevige storm op, dat ze alles in het werk moesten stellen niet om de top te bereiken, doch om te proberen, levend naar beneden te komen.

Het gelukte hun nog, zich bij Merkl en de anderen te voegen, doch toen raapte de dood de drie koene bergbestijgers weg.

De overlevenden zullen nu, onder leiding van Dr. Karl Wien, een ervaren Himalaya-vorser, de laatste wil ten uitvoer trachten te leggen van hun kameraden, gevallen op het veld van eer.

De expeditie zal krachtig worden gesteund door de Rijkssportleider, de Alpenverenigingen en de Rijksspoorwegen.

Tijdsignalen.

Wij willen ons geld veilig beleggen, indien we geld hebben, en we aarzelen vóór elke belegging: wat zal de toekomst ons brengen? We willen een loopbaan kiezen, indien we te kiezen hebben, en we aarzelen vóór elke weg: wat zal de toekomst ons brengen? We willen onze kinderen in dezelfde keuze raad geven, indien we kinderen hebben, en we aarzelen vóór elke raad: wat zal de toekomst brengen? We zouden onze tegenslagen beter te boven komen, en tegenslagen hebben we, indien we wisten dat de toekomst ons beters brengt. We staan in sociale, politieke, economische verenigingen en bewegingen en we voelen grondslagen wankelen en wankelen ons eigen vertrouwen in de gevolgde weg, wankelen ook ons wantrouwen tegenover nieuwe wegen: wat zal de toekomst ons brengen?

De vraag wordt een dwanggedachte. Zij scherpt onze aandacht niet meer, prikkelt onze wil niet meer, maakt ons niet strijdvaardig voor een avontuurlijker bestaan, bereidt ons niet meer voor op de komst van het nieuwe. Zij is een verlamming geworden, een vertwijfeling. Bij velen nog onbewust, bij vele anderen reeds lang bewust, is zij uiting geworden van wanhoop.

Het is waar, dat wij ons leven niet opbouwen zoals een huis, precies naar onze zin, doch in voortdurend compromis met allerlei belemmerende machten; maar het is even waar dat wij ons deel bijdragen en bij te dragen hebben. Wellicht vergeten wij dat aandeel, nu wij al te lang beheerst worden door de vraag naar een duistere toekomst. Wellicht vragen wij, volkomen nutteloos, veel te veel wat zij ons brengen zal en veel te weinig wat wij haar aan te bieden hebben. Moeten wij rekening houden met haar beschikking volgens de Voorzienigheid, zij heeft rekening te houden met onze aanbrengst: wat zij brengen zal hangt voor een deel van onszelf af.

In 1800 zeide Wilbeford: „Ik durf niet trouwen, de toekomst is zo donker en onzeker". In 1819 zeide Lord Grey: „Het schijnt mij toe dat alles op het punt staat omvergeworpen te worden" In 1851 dankte de stervende Wellington God omdat hij „gespaard zou worden de voltooiing te zien van de ruïne die zich om staat omvergeworpen te worden." In 1851 ons heen ophoopt". In 1848 zeide Lord Shaftesbury: „Niets kan het Britse rijk van schipbreuk redden". In 1849 zeide Disraëli: „ In de nijverheid, de handel en de landbouw bestaat er geen hoop meer."

Dit waren grote, verstandige mannen, die de moeilijkheden overschatten, omdat zij ze niet objectief, op afstand, konden beoordelen. Ten onrechte, wanhoopten zij aan de toekomst. Zouden wij verstandiger zijn?

Vliegen op eigen kracht.

Op het vliegveld Rebstock te Frankfurt is het den vliegenier Duennbeil gelukt, op eigen kracht te vliegen. Hij maakte in een vliegtuig, dat is uitgevonden door de ingenieurs Haelinger en Villinger en dat is voorzien van een propeller, welke door mensenkracht in beweging wordt gebracht, een vlucht van 235 meter, op een hoogte van ongeveer een meter.

Op 29 Aug. werd door de piloot allereerst een aantal sprongen gedaan van ongeveer 50 M., uitsluitend met behulp van een gummikabel. Daarop volgde een vlucht over 235 M. op 1 M. hoogte, waarbij na de start alleen de door krachtig trappen in beweging gebrachte schroef drijfkracht leverde. Hiermede was de eerste vlucht met behulp van menselijke kracht volbracht.

Op 30 Augustus volgden nog twee geslaagde vluchten. De eerste wederom van 235 M. op ongeveer 1 M. hoogte, zonder met de grond in aanraking te komen en de tweede van ongeveer 100 M., waarbij een kleine fout, die een iets te harde landing tengevolge had, enige schade toebracht aan het voorste deel van het toestel.

Nadat het toestel hersteld was, is men er in geslaagd 20 seconden lang, met een gemiddelde snelheid van 40 K.M. per uur op ongeveer 5 M. hoogte een afstand af te leggen van 204 M. en in 21 seconden 'n afstand van 231 M. Bij deze vluchten beschreef de piloot telkens ook een bocht naar links.

Een schone parabel.

Een verstandige prinses werd bemind door een dom, maar zeer machtig koning. Zijn talrijke aanzoeken echter werden telkens door haar weer afgewezen. Toen deze steeds dringender werden, besloot zij hem voor altijd uit haar nabijheid te verwijderen. Dit moest echter met goedheid geschieden, want de vijandschap van den machtigen buurman wilde zij zich ter wille van haar land niet gaarne op de hals halen.

Daarom sprak ze tot hem: „Je trouw heeft me getroffen en ik wil haar belonen. Je zult mijn echtgenoot worden, als het je gelukt de taak te volbrengen, die ik je op zal geven."

De koning antwoordde: „noem mij haar en als ze in het bereik der menselijke macht ligt, zal ik haar volbrengen."

„Ga, zei de prinses, en beproef de volgende drie dingen uit te vinden: Een vooroordeel dat door verstand werd overwonnen: een dwaasheid, die zó groot is, dat geen mens haar heeft begaan, en... een laster, die zó schaamteloos is, dat er nog geen tong werd gevonden, die haar wilde herhalen."

De koning lachte en beval, dat het huwelijksmaal moest toebereid worden, want hij meende in enkele dagen reeds zijn bruid te kunnen thuisbrengen. Toen begaf hij zich op reis.

Dit gebeurde voor duizend jaar en tot op heden is hij niet teruggekeerd.

Arend contra vliegtuig.

George H. R. Philips van de Ontario Air Service te Canada heeft een schokkend avontuur beleefd door een ontmoeting met een arend. Toen hij boven de Mississauge-streek vloog zag hij uit de lucht een reigerkolonie en een arendnest in een boom in de buurt. Hij vloog laag over de reigernesten met de bedoeling de vogels gade te slaan. Plotseling vloog de arend, blijkbaar denkende, dat de namaak-vogel het op zijn nest begrepen had, op en ging recht op het vliegtuig af. De vlieger nam een draai, maar de arend zette hem na.

Na een opwindende strijd wist de vlieger de vogel van zich af te schudden. Hij vreesde, dat bij een botsing de machine ernstig beschadigd zou worden.

DE FILM VAN DE WEEK.

Van 7 tot en met 13 October 1935.

A. Onderstaande films kunnen beschouwd worden als niet aanstotelijk en geschikt voor publiek vermaak.

In Cinelandia.

Hell's cat.
Lost Patrol.
Love Time.
Sorrel & Son.
Clive of India.
Sunset Pass.

Roxy.

Love Time.
Little Women.

In Hollywood.

Bright eyes.
Barber in Toyland.

B. Onderstaande Films bevatten gedeeltes die aanstoot kunnen geven, wegens gewaagde toespelingen, grofheden, misleidende voorstelling van zaken of gebrek aan kiesheid. Deze films worden niet positief goed- noch afgekeurd, maar zijn TOELAATBAAR VOOR GEESTELIJK VOLWASSENEN.

In Cinelandia.

The Cassino Murder Case.

Roxy.

Transient Lady.
Here comes the Groom.
De Jantjes.

In Hollywood.

Many happy Return.
Here comes the Groom.
Crime without passion.

De andere in deze lijst niet genoemde films, moeten of wel omdat ze slecht zijn, of wel omdat hier geen beoordeling over gegeven is, vermeden worden.

GABRIELE D'ANNUNZIO.

Waarom op de Index?

Van den bejaarden Italiaansen letterkundige Gabriele d'Annunzio, bekend als de held van Fiume, werd ook het laatste boek, getiteld „Honderd en nog eens driemaal honderd pagina's door de Congregatie van het H. Officie op de Index geplaatst.

Onlangs is dit decreet in de „Osservatore Romano" gepubliceerd. Het is een triest boek, dat d'Annunzio geschonken heeft aan het nieuwe Italië en het bewijst, dat de schrijver in zijn isolement aan de kust van het Gardameer van dit nieuwe Italië weinig begrepen heeft, zo schrijft de Brusselse „Standaard".

In de aanvang heeft de pers er enige meer onschuldige citaten uit aangehaald zonder er evenwel commentaar aan te wijden, waarna zij volledig het stilzwijgen erover bewaarde. Een stilzwijgen, dat gelijk staat met een veroordeling. Toch hebben er geen stemmen ontbroken, die openlijk van de verontwaardiging, welke dit boek in geheel Italië gewekt heeft, spraken. „In geheel de Italiaanse litteratuur" — zo schreef een Romeins blad. „waarin weinig figuren en pagina's voorkomen, die haar geen eer aandoen, heeft men toch nog nooit een schrijver gezien, die op 72-jarige leeftijd, eertijds geëerd om zijn ontzaglijke werkkracht in dienst van de oorlog, meer obscene dingen durfde te schrijven, te publiceren en te prijzen. Zelfs de grofheid van Aretino kan niet tippen aan de obsceniteit van dit werk waarin de schrijver zegt, gedreven te zijn door erotische krankzinnigheid, los van iedere menselijke band en traditie. Hij is nooit een dichter der liefde, nooit een dichter der vrouwen geweest, maar steeds een van het onbeteugelde welbehagen. Thans is hij niet eens dit meer. In de „Honderd en nog eens driemaal honderd pagina's" is hij de loftrompet van de uiterste depravatie en uitspatting geworden.

Gabriele d'Annunzio, die zich op de helling van het leven bevindt, heeft niet de menselijke en goddelijke poëzie van de ouderdom begrepen, die voor degene, die gelooft, de straling van een nieuwe morgenstond bezit.

De openlijke veroordeling door de Kerk, die ook al het voorafgaande litteraire werk van d'Annunzio trof, heeft ook dit laatste boek, dat als de late vrucht van een vergiftigde boom is, willen uitsluiten.

Een avontuur van Dreyfus.

Een soldaat, die destijds tot de bewakers van wijlen kolonel Dreyfus tijdens diens gevangenschap behoorde, heeft in de „Paris Soir" een incident onthuld, dat het leven aan kolonel Dreyfus had kunnen kosten.

Deze oud-gediende, Claude de Pollier genaamd, was vrijwilliger bij de koloniale infanterie en bevond zich reeds op het Duivelseiland toen kolonel Dreyfus daar arriveerde. De bevelvoerende officier weigerde een „verrader" in de gevangenis te hebben en dus werd voor Dreyfus een aparte cel gebouwd.

Op zekere nacht stond de Pollier op wacht voor de hut waar Dreyfus gevangen zat. Plotseling klonken er kreten uit de hut en werd er om hulp geroepen. Denkende, dat de gevangene plotseling krankzinnig was geworden, wat wel meer voorkwam, riep de Pollier de wacht in het geweer.

De hut werd aan alle kanten omsingeld, waarna de bevelvoerende sergeant, de revolver in de vuist, de deur van de hut opensmeet. De soldaten drongen naar binnen en zagen daar, hoe Dreyfus op een hoge kast was geklommen. Op de grond voor hem kronkelde zich een enorme slang. Een van de manschappen stak het ondier, dat bij meting 6 M. lang bleek te zijn, met zijn bajonet dood.

SPORT-RUBRIEK.

Officiële Mededelingen VAN "De Curaçaose Voetbalbond."

WEDSTRIJD-UITSLAGEN.

Zondag 29 Sept.

A.-klasse:	VOLHARDING—TRAPPERS	1—0
	ASIENTO—TRANSVAAL	3—1
	AJAX—BISMARCK	0—0
B.-klasse:	ATLETICO—JONG-HOLLAND II	1—1
	SCHERPENHEUVEL—HERCULES II	0—0

STAND COMPETITIE-WEDSTRIJDEN.

Zondag 29 September.

A-klasse:	Gesp.	Gew.	Gelijk	Verl.	Doelpunten voor	tegen	Punten	Gem.
BISMARCK	9	6	2	1	14	7	14	1.56
JONG HOLLAND	8	5	2	1	15	6	12	1.50
VOLHARDING	8	6	0	2	11	4	12	1.50
R.C.C.	8	4	2	2	15	9	10	1.25
HERCULES	8	3	2	3	9	10	8	1.—
AJAX	9	2	5	2	4	6	9	1.—
TRAPPERS	10	3	1	6	9	9	7	0.70
M.S.V.	10	3	1	6	14	20	7	0.70
TRANSVAAL	8	2	1	5	9	11	5	0.63
H.V.V.	7	1	2	4	7	15	4	0.57
ASIENTO	7	1	2	4	6	16	4	0.57
B-klasse:								
SCHERPENHEUVEL	5	4	1	0	14	2	9	1.80
VOLHARDING II	7	5	0	2	10	4	10	1.43
BISMARCK II	5	3	1	1	7	4	7	1.40
HERCULES II	9	5	1	3	10	11	11	1.22
R.C.C. II	6	3	1	2	14	10	7	1.17
JONG-HOLLAND II	8	3	3	2	16	6	9	1.13
TRAPPERS II	6	2	2	2	9	8	6	1.—
M.S.V. II	4	2	0	2	7	8	4	1.—
ASIENTO II	3	1	0	2	2	4	2	0.67
ATLETICO II	8	2	1	5	7	8	5	0.63
AJAX II	7	2	0	5	6	15	4	0.57
TRANSVAAL II	8	1	0	7	7	29	2	0.25

WEDSTRIJD-PROGRAMMA.

Zondag, 6 October.

MUNDO NOBO:

HERCULES—TRANSVAAL
Aanvang 3.15 precies.

JONG-HOLLAND—H.V.V.
Aanvang 4.30 precies.

RIO CANARIO:

ASIENTO—R.C.C.

DE HOOP:

AJAX II—BISMARCK II
Aanvang 3.15 precies.

ATLETICO—M.S.V. II
Aanvang 4.30 precies.

Zondag, 13 October.

MUNDO NOBO:

ATLETICO—SCHERPENHEUVEL
Aanvang 3.15 precies.

VOLHARDING—AJAX
Aanvang 4.30 precies.

DE HOOP:

M.S.V. II—R.C.C. II
Aanvang 4.30 precies.

RIO CANARIO:

ASIENTO—JONG-HOLLAND
Aanvang 4.30 precies.

Zondag, 20 October.

MUNDO NOBO:

JONG-HOLLAND II—AJAX II
Aanvang 3.15 precies.

R.C.C.—TRANSVAAL

DE HOOP:

TRAPPERS II—ASIENTO II

BISMARCK—H.V.V.

De vereniging H.V.V. is beboet met een bedrag van ƒ 2.50 volgens artikel 8 punt 5. R.C.W.

In- en Afschrijving WERKENDE LEDEN. van 23 t/m 30 September 1935.

Ingeschreven:

„Ajax" Cesario Martinez, Koningstraat 33,		er 18-9-'35
„Asiento" J. H. Kouwenberg, Emmastad,		per 27-9-'35
„Atletico" Cerilo Pietersz, Buena Vista 221,		per 12-9-'35
„Atletico" Jozef A. Paulino, Wishi 23,		per 12-9-'35
„Atletico" Andreas A. Snijder, Australië 105,		per 12-9-'35
„Atletico" Mauricio Martis, Zwarte Berg 60,		per 12-9'35
„Jong-Holland" Louis V. Henriquez,	?	
„Jong-Holland" Johan Scorrea, Sp. 134,		per 27-9-'35
„Jong-Holland" Andres Da Costa Gomez, W.A.	432,	per 27-9-'35
„Jong-Holland" Bernardo Rudolf, Duim 458,		per 27-9-'35
„Jong-Holland" J. M. Ercol, Sisalstraat 12,		per 27-9-'35
„M.S.V." C. Kortekaas, a/b J.M.v. Nassau,		per 30-9-'35

GEWONE LEDEN

Ingeschreven:

„Jong-Holland" Louis P. Matheuws, Trapsteeg 44	per 27-9-'35
„Jong-Holland" Gilberto P. B. Maduro, St. Jago 67,	per 27-9-'35

Straffen: J. HOLLANDER (R.C.C.) is met ingang van 30 September, (hangende het onderzoek door de STRAFCOMMISSIE), voorlopig geschorst, in verband met gepleegde overtredingen van artikelen 13. 1. onder f. van het Huishoudelijk Reglement, tijdens en na de wedstrijd AJAX-R.C.C. op 22 September 1935.

ELFTALOPGAVEN VOOR DE MAAND OCTOBER 1935.

Ajax I. E. Jansen, J. Nonato, V. August, F. Marino, M. Scorrea, A. Fanijten, C. Lira, M. Celestijn, A. Z. Veeris, E. Laken, S. Crispo.

Ajax II. J. A. Cena, V. Atalida, C. Rosario, D. Penha, V. Morales, J. Mamber, E. de Leon, M. Laken, A. D. C. Gomez, J. Cijntje, R. Medima.

Asiento I. H. C. J. Nieuwenhoff, W. Lambij, D. Monfils, J. P. Spruit, J. de Boer, H. Z. Rigaud, I. P. de Vooys, A. J. Oomen, L. Opschoor, P. C. Kroon, J. L. J. Vermeulen.

Asiento II. D. de Jong, P. Fraterman, G. J. Brouwer, P. Faber, J. Esbeukman, C. den Boef, T. J. Leeflang, B. Lagendijk, L. H. D. Nebbeling, F. J. Mans, J. Smids.

Atletico I. G. C. Fierman, C. de Meij, A. I. Daal, C. Pieterz, C. C. Scorea, P. Scorea, H. Schoop, A. Verzeisen, E. A. Martina, A. Son, J. A. Paulino.

Bismarck. Ongewijzigd.

Hercules I. J. Pinedo, H. Weber, E. Atalida, L. Laurens, P. Jansen, R. Danchi, A. Franka, A. Evertsz, P. Fanneyten, L. B. Laurens, E. Rondijk.

Hercules II. A. Merkies, J. Haseth, S. Sillië, C. Vornis, O. Stoelen, E. Romano, H. la Cruz, J. Ronulfo, I. Nieuw, C. Curiel, E. Minguel.

H.V.V. ?

Jong Holland I. J. Lampe, M. v. d. Gen, J. Scorrea, O. Zalm, A. Sentiago, E. Correa, J. La Cruz, R. Maduro, R. Michael, H. Leers, O. Troeman.

Jong Holland II. R. Marquez, O. Suzana, A. Kraneveldt, P. Bernabela, J. Garcia, B. Rudolf, F. Tweeboom, F. Brion, H. La Cruz, P. A. Da Costa Gomez, P. Roos.

M.S.V. I. W. A. Roerhorst, E. T. Valies, W. J. Osenga, A. Koops, H. J. den Os, E. M. J. Ooft, A. J. van den Berg, W. J. A. Deckers, M. van Niel, E. J. van Kesteren, G. B. Beket.

M.S.V. II. H. J. Paffen, P. Walraven, P. Donselaar, J. de Ryke, A. Aandeweg, E. A. Terhoeven, E. Handels, J. G. Hofmans, P. Kruizinga, J. Etteger, M. Mutsaarts.

R.C.C. I. E. Vos, I. Bouwman, J. Hollander, J. v. Uytrecht, R. Vincent, R. de Windt, I. Vos, G. Schouten, J. Suarez, C. Prince, J. Schotborgh.

R.C.C. II. F. Rib, C. Royer, G. de Rooy, J. Garret, V. Naar, H. Gorsira, C. Helmyr, E. Rib, G. Rosario, E. Kribs, O. Profeet.

Scherpenheuvel. Th. Newton, R. Suarez, J. P. Coffie, B. Isenia, F. Mathilde, S. Cathalina, J. Coffie, A. Thodé, Ch. Becker, D. Concepcion, E. Lucas.

Transvaal I. S. Eliazer, J. Brons, H. Muiden, J. Blaaker, H. Dalnoot, W. Mau-Asam, A. Bosnie, S. Adams, M. Nahar, J. Eiloof, J. Dijkstra.

Transvaal II. A. van Lit, S. Balinge, E. Isselt, D. Jones, A. Monkou, H. Nevel, A. Sijlbing, J. Thijssen, G. Meurs, C. Nelon, C. Jones.

Trappers I. A. A. C. Raphaëla, E. R. A. Jansen, R. B. Wilsoe, W. F. Abad, J. C. Jacob, R. M. Olivier, F. Jesurún, M. de Castro, C. Bosch, E. Evertsz, O. R. Davelaar.

Trappers II. Ch. Salcedo, A. Goedgedrag, E. Zimmerman, A. Pietersz, A. M. Chirino, E. A. Reyes, G. Pieter, E. Coffiel, A. C. Escobar, R. E. Corasol, I. H. Dania.

Volharding. Ongewijzigd.

HET BESTUUR.

SPORT IN NEDERLAND.

Voetbal. Competitiewedstrijden.

Sparta—K.F.C.	0—0
Ajax—A.D.O.	9—1
H.B.S.—R.C.H	2—4
Xerxes—Hermes	3—0
Haarlem—V.S.V.	0—1
Stormvogels—D.W.S.	7—1
H.F.C.—D.H.C., een kwartier voor het einde gestaakt, wegens slecht weer op	4—2
Z.F.C.—Feyenoord	3—0
D.F.C.—V.U.C.	3—1
Blauwwit—Excelsior	4—0
Wageningen—A.G.O.V.V.	2—4
Enschede-Boys—P.E.C.	1—2
Heracles—S.C.H.	2—0
Z.A.C.—Tubantia uitgesteld.	
Go-Ahead—Enschede	2—1
Bleyerheide—Roermond	3—0
M.V.V.—N.A.C.	3—3
Longa-P.S.V.	0—0
Eindhoven—N.O.A.D.	5—2
B.V.V.—Juliana	4—3
Be Quick—Veendam	4—1
G.V.A.V.—Hoogezand	3—2
Achilles—Sneek	3—2
H.S.C.—Velocitas	3—3
Friesland—Leeuwarden	1—5

B.- & N.b.

Scherpslijpers van de ergste soort.

De Surinametocht heeft aan Curaçao heel wat desillusies bezorgd, de verliespunten van de wedstrijd buiten beschouwing gelaten.

Dat met een enkel woord in de Amigoe gewezen werd op de financiële afwikkeling, waarbij om slechts één feit te noemen, de bloemen die door Suriname aan Curaçao werden aangeboden door Curaçao zelf betaald werden, is werkelijk niet te veel gezegd, en van hitsen is eerder sprake bij de tegenpartij, zoals uit onderstaand ieder lezer oordelen kan. Juist om deze hitserij waren wij aanvankelijk van plan het onderstaand artikel niet op te nemen.

De grotere Surinaamse bladen, zoals de West en de Surinamer hebben dan ook onze berichten onbesproken gelaten. Maar een der mindere persproducten uit het zustergebied **„Suriname"** heeft het gulden spreekwoord vergeten „Wie in **een glazen huisje zit, moet niet met** stenen gooien", en liet onderstaand persproduct uit zijn pen vloeien.

We blijven ons indertijd ingenomen standpunt handhaven, om deze zaak even te signaleren. We schrijven er niet verder over en gaan allerminst met stenen gooien naar **„Suriname"**. Zijn huisje is het werkelijk niet waard een steen **zelfs** op te rapen.

Deze voetbal aangelegenheid laten we over aan de C.B.L.O. en de C.V.B. welke laatste reeds naar Suriname een protest gestuurd heeft.

La Prensa echter van Zaterdag ll. heeft door gedeeltelijke opname van het stuk uit **„Suriname"** ons genoodzaakt 't stuk in zijn geheel op te nemen. Over deze handelwijze van dat blad zullen we een naschrift laten volgen.

Suriname 1935 13 Sept.

Hoe de Amigoe di Curaçao hitst.

De verhouding tussen Surinamers en Curaçaoenaars op Curaçao is nimmer geweest wat men redelijker wijze zou mogen verwachten van inwoners van twee landen onder dezelfde vlag.

Hiertoe zal voor een deel bijgedragen hebben de jalouzie van de Curaçaoenaars die in onze mannen hun meerderen moeten erkennen op schier elk gebied. Terwijl in de dagen van opkomst van de petroleumindustrie op dit eiland er werk was voor eenieder, die de handen uit de mouwen wisten te steken en trots dit, werkloosheid onder de eigen kinderen van het land heerste, moesten werklieden van heinde en verre worden gehaald teneinde geld te verdienen, dat op de eerste plaats aan de kinderen van het land toekwam. Dit verdroot de Curaçaoenaars en zij zochten de fout niet waar deze school, doch koelden hunne woedde af op de vreemdelingen die de beste banen kregen. Zij begrepen niet dat zij de schuld moesten zoeken bij hen die in een reeks van jaren verzuimd hadden te doen wat nodig was,om hen in staat te stellen de strijd om het bestaan, zo goed mogelijk uitgerust, aan te gaan.

Wanneer zij niet stelselmatig werden opgehitst tegenover de vreemdelingen dan zouden zij toch moeten inzien, dat dank zij de komst van dezen het verzuim tegen hen jarenlang gepleegd, werd hersteld.

Want feit is het, dat door de komst van de gehate vreemdelingen de schellen van de ogen der kinderen van het land vielen en zij zich bewust werden van hun achterlijkheid.

De vreemdelingen werden als indringers gesignaleerd en van de preekstoel af geleraard dat zij zich voor hen moeten hoeden omdat zij o.m. duivels zijn.

Het is toch een feit van algemene bekendheid dat vele jongemannen de kerk de rug toekeerden, om de beledigingen waaraan zij in 's Gods huis waren blootgesteld.

Dit vindt bevestiging in de klacht van de R.K. Geestelijken aldaar, dat Katholieke arbeiders zelfs voorzien van aanbevelingen van de Missie hier, de kerk links lieten liggen.

Talrijk zijn de grieven die ons bereikten van uit Curaçao. Dat wij geen melding hiervan maakten moet uitsluitend worden toegeschreven aan het feit, dat wij deze verhouding, die wij in hoge mate betreuren, niet wensten toe te spitsen.

Maar nu van de ene en zelfde zijde steeds dit verwoestend vuur wordt onderhouden, is het meer dan tijd deze hetze openlijk te brandmerken en te vragen of de Missie op Curaçao geen betere taak heeft, dan aldoor het volk tegen ons op te hitsen.

Wij nemen ter illustrering twee berichten over uit de Amigoe di Curaçao, het R.K. plaatselijk orgaan van Zaterdag 10 Augustus No. 2684.

De Wedstrijd Suriname—Curaçao.

Van Suriname ontvingen we een ingezonden artikel over genoemde wedstrijd.

Hoewel het artikel is ten gunste van Curaçao, willen we het toch niet opnemen.

We hebben over deze ontmoeting en wat er aan vast is, zoveel onsympathieks gehoord, dat we er verder niets meer over willen schrijven. We hopen zelfs dat in lengte van jaren niet meer over een ontmoeting Suriname—Curaçao zal gesproken worden.

Nafuif op het Curaçao-bezoek in Suriname.

We lezen in de West van 28 Juli:

Het Bestuur van de Sur. Voetbal Bond zal Woensdagavond een gezellige avond in Haikibe aanbieden aan de tien eerste klasse verenigingen aangesloten bij de Bond. In totaal zijn een 300 genodigd. De zaal wordt feestelijk versierd. De avond is een soort nafuif op het bezoek van het elftal van Curaçao.

Tot zover het bericht:

Suriname schijnt dus bij deze tocht financiëel goed geboerd te hebben! Naar we althans vernemen kan de C.V.B. zich na de tocht dergelijke fuiven niet veroorloven.

Het blad „Suriname" gaat nu verder:

Wie aan deze beide berichten de nodige aandacht schenkt, merkt alras op, dat dit blad het niet kan verduwen dat, dank zij Gouverneur van Slobbe, voetbalontmoetingen tussen deze beide landen mogelijk geworden zijn. Dit geschrijf moet worden opgevat als een actie tegen hetgeen de Gouverneur meende te moeten doen in het belang van een goede verstandhouding tussen deze beide landen, onder dezelfde vlag.

Dit nobel streven van de hoogste Gezaghebber wordt op een dergelijke wijze door geloofsgenoten gesaboteerd.

Het eerste bericht is wat we in de journalistiek vuilschrijverij noemen en siert wellicht degene die dit ter plaatsing aanbood en eveneens de redactie die dat opnam.

Wat het tweede bericht betreft vragen wij ons af wanneer door twee partijen een overeenkomst wordt aangegaan en deze door beide partijen loyaal (? Red. A.) wordt nageleefd of derden zich hebben in te laten met wat een der partijen wil doen met de baten, die uit een dergelijke overeenkomst zijn ontstaan.

Wanneer men nu weet dat degenen die hier op bezoek zijn geweest, voor zover wij hebben kunnen nagaan, zeer voldaan terugkeerden dan zijn de motieven die tot deze aantijging aanleiding gaven makkelijk te gissen.

Wij weten verder dat de vertegenwoordiger van de Curaçaose voetbalbond hoogst voldaan was over de afwikkeling van alles. Wat is dan gebeurd dat de gemoedsrust van de Amigoe zo heeft aangetast?

Aangenomen dat wij met ons saldo gefuifd hebben, wat kwaad kan er hierin schuilen.

Het is echter meer dan tijd, dat de Amigoe di Curaçao, wanneer zij niets beters over ons weet te vertellen, ophoudt met dit nietswaardig gedoe.

Tot zover het artikel in **„Suriname"**.

De inhoud spreekt voor ieder weldenkend mens boekdelen.

La Prensa echter van Zaterdag l.l. vindt het een **„HEEL INTERESSANT"** artikel.

En waarom?

Om wat er over de verhouding Surinamers en Curaçaoenaars wordt gezegd?

Neen, want dit wordt in een noot door de Redactie als overdreven ter zijde gesteld.

Om het slot dan? de zaak waar het eigenlijk om gaat, de sportkwestie?

Daar wordt door La Prensa met geen woord over gerept.

Het interessante ligt in de **anti-katholieke hetze in de middenmoot.**

Er zijn hier drie bladen in 't geding.

De Amigoe met de enkele regeltjes over de Surinametocht.

De **Suriname** die van deze regeltjes een **anti-nationalistische en anti-katholieke hetze maakt.**

En La Prensa, die deze anti-katholieke hetze zo „heel interessant" vindt en deze onder het Curaçaose publiek brengt.

Een vos verliest wel zijn haren maar niet zijn streken.

De uitgevers van La Prensa varen aardig in het vaarwater van de door hen vroeger uitgegeven Voz di Pueblo.

Uit het rijk van den „Koning der Koningen."

Hoe Ethiopië wordt bestuurd.

Wanneer men de „Almanach de Gotha" openslaat bij het chapiter Ethiopië, vindt men daar een aantal gegevens, die in verband met de spannende gebeurtenissen welke zich thans rond dit land afspelen, een uitermate actuele betekenis hebben. Het lijkt ons daarom wel de moeite waard, deze bizonderheden, aangevuld met enkele gegevens die we aan een Italiaans blad ontlenen, in een kort artikel samen te vatten.

Het land, dat wij door elkaar met de namen Abessynië en Ethiopië betitelen, draagt officiëel de schoone naam van Yeithiopia (naar het Griekse woord woord Aithiopia) Negisa Negist Mangist hetgeen zoveel moet betekenen als: Ethiopië, rijk van den koning der koningen. Verder wordt het ook nog in het Amharisch, de taal van de staatsambtenaren en rechters, Beher Agazi genoemd, d.w.z. Land der Onafhankelijken.

Het beslaat een oppervlakte van ruim een millioen vierkante kilometer (**waarvan er 435 reeds jaren door Italië wor**den betwist) en heeft een bevolking van ruim twaalf millioen zielen, die tot verschillende rassen behoren, n.l. de Amhara, Galla, Sidamo, Somali, Danakil en negers.

Met uitzondering van de drie millioen Mohamedanen in Harrar, de Samhara en het land van Adal en de drie en een half millioen heidenen (voornamelijk Galla) belijden de Ethiopiërs de orthodox-Koptische godsdienst. Daartussen verspreid vindt men dan nog ongeveer vijftig duizend Joden, veertig duizend Rooms-Katholieken en vijf duizend geunieerden.

De taal van de staatsambtenaren en rechters is, zoals hierboven gezegd, het Amharisch, een Semitische taal, en die der kerken het z.g. Geez of Ethiopisch.

Volgens de constitutie (Hegge Mengest) die de 16e Juni 1931 werd ingevoerd, is de keizer (Negusa Negist: koning der koningen, of Djanhoi, hetgeen zoveel betekent als opperhoofd) absolute heerser over het land. Hij is aan niemand verantwoording verschuldigd en in alle opzichten onschendbaar. Hij roept het parlement bijeen en heeft het recht, de Kamer van Afgevaardigden te ontbinden, verder heeft hij alleen de bevoegdheid om eventueel de oorlog te verklaren en verdragen met buitenlandse mogendheden te sluiten.

Iedere wet, die wordt uitgevaardigd, moet, zoals vanzelf spreekt, door den Negus worden gesanctionneerd.

Zijne Majesteit heeft bovendien het oppercommando over het leger, dat in normale tijd bestaat uit ongeveer honderd duizend man, maar dat in oorlogstijd kan worden uitgebreid tot een millioen.

De volksvertegenwoordiging bestaat uit twee kamers, die mogen beraadslagen over de wetten, die haar worden voorgelegd, maar die verder feitelijk niets hebben in te brengen.

De senaat (Jeheggue Heussegna Meker Biet) bestaat uit zes en vijftig leden, die door den keizer zelf benoemd worden uit de hoge dignitarissen des lands (Makonnen).

De zes en vijftig leden van de kamer (Jeheggue Menrija Meker Biet) worden gekozen door de Makonnen en door de plaatselijke chefs (Sjoe Roetsj) voor zover ten minste het algemeen kiesrecht niet wordt toegepast.

De ministers, die alleen tegenover den Negus verantwoordelijk zijn, worden alleen door hem benoemd en eventueel door hem uit hun ambt ontzet.

Natuurlijk heeft Ethiopië als ieder rechtgeaard land ook een wapen. Het stelt een gekroonde leeuw voor, die met zijn rechter klauw een gouden scepter omklemt, die uitloopt in een kruis, dat versierd is met twee linten in de nationale kleuren. Daaronder staan de woorden: „De Leeuw van de stam van Juda overwint".

Volgens de t raditie is namelijk de stamvader van de erfelijke dynastie, die met twee intervallen (een van de tiende tot de dertiende eeuw, en een andere onderbreking gedurende de negentiende eeuw) over Ethiopië regeerde, niemand minder dan Menelik I, zoon van koning Salomon en van de koningin van Saba. Deze Salomonische dynastie kreeg weder de heerschappij over geheel Ethiopië, toen de Negassi-zijtak van de koningen van Sjoa op de troon kwam.

Krachtens de constitutie van 1931 is de troonopvolging thans uitdrukkelijk voorbehouden aan de nakomelingen van den tegenwoordigen keizer, Tarafi Makonnen, die de 27ste Juli 1891 in Harrar werd geboren uit het huwelijk van den toenmaligen vice-koning, Ras (prins) Makonnen en prinses Wizero Jetsjemmabet.

Reeds in 1911, op twintigjarige leeftijd dus, trad Tarafi in het huwelijksbootje met Hare Koninklijke Hoogheid Wizero Menen, wier moeder een eigen zuster is van den toenmaligen keizer van Ethiopië Lith Jassoe, die in 1910 zijn grootvader Menelik II opvolgde.

Deze Lith Jassoe werd in 1916 door den tegenwoordigen Negus onttroond en opgesloten in een vesting, ver van Addis Abeba, waar hij, naar de Franse schrijver Henry de Montfroid beweert, ongeveer een half jaar geleden plotseling zou zijn overleden.

Op dezelfde dag, dat Lith Jassoe werd onttroond, de 27ste September 1916, werd Tarafi geproclameerd tot troonopvolger met de titel van Ras (prins) en Enderasse (regent). Eerst de 7e October 1928 echter werd hij tot koning (Negus) van Ethiopië gekroond en de 2e November 1930 tot keizer (Negus Negest) onder de naam van „Haile Selassie I".

Over het particuliere leven van keizer Selassie is weinig bekend. Zijne Majesteit heeft drie zoons en twee dochters.

De kroonprins, Asfavu Quossen, zijn tweede kind, die gouverneur is van de uitermate belangrijke provincie Oeollo, is negentien jaar oud. Ondanks zijn jeugdige leeftijd heeft de kroonprins zich reeds grote verdiensten voor zijn land verworven.

De bewoners van de door hem geregeerde provincie worden als de beste onderdanen van den keizer beschouwd. Wanneer de gouverneur hen onder de wapenen roept, komen ze terstond uit alle hoeken en gaten naar de hoofdstad Dessie, zoals ook bij de jongste mobilisatie weder duidelijk gebleken is.

Naar de Italiaanse Abessynië-kenner, Arnaldo Cipolla, beweert, zou de kroonprins zijn onderdanen reeds voorzien hebben van ongeveer zestig duizend geweren en bovendien bij Boroemieda levensmiddelen- en munitiemagazijnen hebben gesticht, die de belangrijkste zijn na die van Harrar en Addis Abeba. Het staat reeds nu wel vast, dat, indien het inderdaad tot een oorlog tussen Italië en Ethiopië zou komen, kroonprins Asfavu een van de gevaarlijkste tegenstanders der Italianen zal worden.

Het troetelkind van den Negus, de Hertog van Harrar heeft de aanvallige leeftijd van nauwelijks dertien jaren. Hij heerst over het vruchtbaarste gebied van Ethiopië, waar tevens de wieg stond van de tegenwoordige dynastie. Wegens zijn jeugdige leeftijd kan de hertog van Harrar persoonlijk natuurlijk nog niet regeren, hij doet dit daarom door middel van een zekeren Nasibo, een fellen nationalist en de rechterhand van den Negus.

Behalve de bovengenoemde prinsen en twee dochters, waarvan de oudste, prinses Asta Tannagne in 1928 te Addis Abeba in het huwelijk trad, met Ras Desta-Damptoe, gouverneur van Sidamo en Borana, heeft de keizer nog een vierjarig zoontje, Sahle Selassie, die uiteraard nog geen officiële functie vervult, maar voor wien toch, naar de Abessyniërs beweren, evenals voor zijn oudere broers een grote toekomst is weggelegd.

Henry Barbusse.

Zijn ideeën.

Het doodsbericht van den Fransen romanschrijver Henri Barbusse, dat enkele weken geleden gemeld werd, zal bij menigeen slechts de herinnering hebben wakker geroepen aan de verontwaardiging over zijn werk „L'Enfer", destijds door de Nederlandse regering in beslag genomen als strijdig met de openbare zeden. Dat deze Barbusse zijn kracht zocht in de schildering van grofsexuele uitspattingen en ruw-naturalistische taferelen, is het enige, wat ieder katholiek over hem weet, schrijft Dom Muet in de Tijd.

Wat dreef hem echter hiertoe? Was hij inderdaad niet meer dan een verfoeilijk pornograaf zonder de minste zielsverheffing of leefde er ook in zijn gemoed een hogere begeerte? Door schrijvers van uiterst links wordt hij hoog geprezen. Ze zien in Barbusse den moedigen baanbreker van een nieuwe kunst en den bevrijder der communistische wereld-opvatting uit burgerlijke vooroordelen. Voor christenen daarentegen is zijn naam een teken tot afschuw, zijn werken, en speciaal zijn meest beruchte boek „L'Enfer", worden door hen beschouwd als verderfelijke lectuur, die tot geen resultaat kan leiden dan sexuële losbandigheid en materialistische levensverarming. Hij heeft een roemvolle loopbaan gekend ongetwijfeld, doch die roem was uitsluitend gegrond op zijn fel anti-christelijk werken en men vraagt zich terecht af, of Barbusse ooit een grote naam zou hebben gehad in de litteratuur, indien hij niet de ongezonde nieuwsgierigheid van het publiek had geprikkeld. De faam van zijn gedurfdheid overtrof verre de bewondering voor zijn stijl. Als aanhanger van de naturalistische school was hij een nakomeling en in zeker opzicht een uitloper. Het talent van zijn voornaamsten leermeester, Emile

Aankomst en vertrek der schepen in de week van 6 — 12 October 1935

SS.	Aank.	Van	Vertr.	Naar
El Libertador	6	Maracaibo, Aruba	7	Aruba, Maracaibo
Colombia	7	Hamburg, Amsterdam	7	P. Limon
Dalvangen	7	New Orleans	7	Paramaribo
Baralt	8	St Kitts, St. Eust., Saba, St. Martin & Bonaire	—	Curaçao
Odysseus	-	Curaçao	8/9	P. au Prince, Kingston, Belize, P. Cortez, P. Barrios
Amor	9	New-York, P. Cabello	9	Aruba, Maracaibo
Atlas	9	N. Dom., N. Haiti	—	Curaçao
Midas	9	S. Haiti, S. Dom.	—	Curaçao
Rotorua	10	Londen, Southampton	10	Cristobal, New Zealand
Colombie	10	Le Havre	10	Cristobal
Crijnssen	10	P. Limon	10	Amsterdam, Hamburg
El Libertador	10	Maracaibo, Aruba	10	Aruba, Maracaibo
Medea	11	Maracaibo	11	P. Cabello, New-York
Atlas	—	Curaçao	11	S. Dom., N. Dom., N. Haiti
Midas	—	Curaçao	11	Atl. Col., Jeremie, S. Haiti, S. Domingo
Carabobo	11	New York, P. Cabello	11	Aruba, La Guaira, San Juan, New-York
Lara	12	Maracaibo	12	Maracaibo
Baralt	—	Curaçao	12	Bonaire, St. Martin, Saba, S. Eustatius & St. Kitts.

Zola, kon hij niet aan de dag leggen. Hij bleef de mindere van zijn voorgangers in het naturalisme. Met grote waarschijnlijkheid kan men dan ook voorspellen, dat zijn dood een einde zal maken aan de opgang van zijn geschriften, die bij duizendtallen over de gehele wereld verspreid waren.

Toch zou men de rechtvaardigheid schenden door de verderfelijke boeken van Henri Barbusse uitsluitend te beschouwen als de gevolgen van een opzettelijke toeleg tot zinnenprikkelende vuilschrijverij. Wat men in de eigenlijke zin des woords een pornograaf noemt, was hij niet of ten minste zeker niet altijd. Hij is wel degelijk bezield geweest door strevingen, waarover men van mening kan verschillen, doch die niet gericht waren op het vuile om wille van 't vuile. In zijn strijd voor het geschonden recht is Barbusse eerlijk geweest, doch zijn rechtsopvatting berustte grotendeels op gevoelsnormen, die slechts gedeeltelijk door de rede aanvaard kunnen worden. Zo pleitte hij voor algehele vrijheid van de heersende sexuële moraal, in de overtuiging, dat het mensdom door zulke vrijheid gelukkiger zou worden. In werkelijkheid betekent dit soort vrijheid niets anders dan een verachtelijke slavernij. De losbandige mens die de boeien der maatschappij heeft geslaakt, stelt zich afhankelijk van zijn dierlijke instincten en wanneer deze hem overmeesteren, valt hij in een staat van dienstbaarheid, verschrikkelijker dan de maatschappij met al haar onrecht hem ooit kan aandoen.

Het eerste boek van Henri Barbusse verscheen in 1895, toen de schrijver één en twintig jaar oud was. Het was een dichtbundel, getiteld „Les Heureuses", waarin vooral het leed van de eenvoudigen en verdrukten bezongen werd. In Franse bloemlezingen vindt men er wel verzen uit. Ze zijn niet bijzonder sterk en vertonen overeenkomst met soortgelijk werk van den opstandigen Jean Richepin. Bij Barbusse is echter het poëtische gehalte, hoewel veel minder oorspronkelijk, zeker zo zuiver. Hij had iets in zich van een stille dromer.

De dochter van den toentertijd beroemden Catulle Mendès schijnt door deze bundel te zijn aangetrokken tot den jeugdigen dichten, met wien zij in het huwelijk trad. Barbusse's maatschappelijke positie was niet slecht. Hij behoorde geenszins tot de klasse van het proletariaat, waarnaar zijn warmste sympathie uitging. Als journalist maakte hij kennis met de Parijse uitgeverswereld, achtereenvolgens werd hij algemeen secretaris van de uitgeverij Pierre Lafite en letterkundig directeur van het grote handelshuis Hachete. Bovendien was hij hoofdredacteur van het maandblad „Je sais tout", dat vóór de oorlog ook in Nederland veel werd gelezen.

Zijn eerste roman „Les Suppliants" (1903) trok weinig aandacht, maar toen in 1908 „L'Enfer" zich hierbij aansloot en kort voor de oorlog nog de novellenbundel „Nous Autres" verscheen,was de naam van Barbusse gemaakt. Hij gold als een meester van het naturalisme. In 1914 werd hij opgeroepen. Hij maakte de oorlog mee als frontsoldaat en schreef in de loopgraaf het boek, dat hem wereldberoemd zou maken „Le Feu", een felle oorlogsroman, die binnen de twee jaar in alle talen vertaald werd en ook het vorige boek „L'Enfer" door het buitenland deed opmerken. Als beroemd man kwam hij uit de oorlog.

Tot dusver had hij zich weinig ingelaten met politiek, na de oorlog wordt hij heftig socialist, vervolgens communist. Hij stichtte in 1919 het links gerichte pacifistische tijdschrift, „Clarté", dat streefde naar een algemeen Europese mobilisatie van het intellect; weldra werd hij secretaris-generaal van het republikeinse verbond der oudstrijders. Een reis door Rusland maakte hem overtuigd bolschewist. In zijn romans en opstellen propageerde hij, vaak met grote heftigheid, de leidende ideeën der Sovjet-Unie, op anti-fascisten-congressen was hij een gevierd spreker. In 1929 werd hij, met 153 andere leden der Franse communistische partij aangeklaagd wegens spionnage en hoogverraad, doch vrijgesproken. Zijn tijdschrift „Humanité", dat aanleiding tot deze aanklacht had gegeven, veranderde nu enigszins van koers. De toon werd voorzichtiger. Dit wekte echter weer de ontevredenheid van Moskou, zodat Stalin aan Barbusse een ultimatum stelde, waarna deze zich onderwierp en opnieuw in de gunst der Sovjet kwam. In 1933 werd hij erelid van de Wetenschappelijke Academie der Sovjet-Unie.

Uit deze gebeurtenissen blijkt de grote macht van Moskou over de propagandisten van het communisme, terwijl het persoonlijk karakter van Henri Barbusse er niet bijzonder gunstig door belicht wordt.

Onder zijn latere boekwerken is een drietal, dat de bijzondere aandacht van de katholiek vraagt, omdat de auteur zich bezig houdt met de bestudering van godsdienstige vraagstukken. Het zijn de werken: Jésus; Les Judas de Jésus en Contre Dieu, verschenen tussen 1927 en 1930. Ze bedoelen een inlijving der evangelische Jesus-figuur bij de communistische propaganda. De Judassen van Jesus zijn nl. de theologen en de priesters, voorgesteld als de welonderhouden dienaren van het burgerlijk-kapitalistische maatschappijbestel. Jesus is de mens, die in opstand komt tegen de rigoureuze godsgedachte der oudtestamentische schrijvers en die de rechten van de mens verdedigt tegen de vermeende rechten der godheid. Hij wordt gerechtelijk vermoord met behulp der theologie in een presbyterocratische staat, maar zijn nagedachtenis wordt in beslag genomen door de kerken en daar opnieuw verraden.

Het behoeft geen betoog, dat zulk een gedachtengang werd ingegeven door een felle haat tegen het christendom, die de latere levensperiode van Barbusse kenmerkte. Toch nog iets edels te willen onderscheiden in deze denkwijze schijnt welhaast beledigend voor het gezond verstand. Nochtans komt het ons voor dat een ontspoorde liefde tot de mensheid de voornaamste drijfveer van Barbusse geweest moet zijn. Zijn humanitaire idealen hebben de gemoedsmens, die hij was, misleid en tot een misleider gemaakt. Grote zedelijke moed vertoonde zijn overigens zeer vrijmoedig optreden niet, maar het werd grotendeels beheerst door gemoedsoverwegingen, die niet aanvaardbaar, doch ook niet van alle menselijke adel verstoken zijn. In de slechte mens brandt altijd nog een vonkje van het goede; en bij Barbusse was dit een gederacineerde mensenliefde en een verkeerd gerichte eerbied voor de onbegrepen Jesus-figuur der Evangeliën, zoals hij ze zeer eigenzinnig las.

Een groot man of een held van de geest is hij niet geweest. Ook in dit opzicht is hij stukken kleiner dan Emile Zola, aan wien hij een zijner laatste werken wijdde. Voor zijn overtuiging heeft hij minder offers gebracht dan de schrijver van J'accuse. Het Communisme, dat hem hoog vereert, kan heus op krachtiger figuren wijzen, het nationaal-socialisme, dat hem diep verafschuwt, had gevaarlijker vijanden. Hij was en bleef in al zijn bedrijf een Franse „homme de lettres", geïnspireerd door naoorlogse Duitse en Russische ideeën, die hem meesleepten en op hun golven omhoog hieven, omdat z'n soortelijk gewicht aanzienlijk lichter was dan het hunne. Zo scheen hij 'n belangrijk vertegenwoordiger van nieuwe idealen. Maar behalve zijn oorlogsroman „Le Feu" heeft hij geen boek geschreven, dat hem blijvende roem verzekert.

Een sociaal reformator uit Amerika.

PATER CHARLIE COUGHLIN.

Volksjongen, priester, speaker, Staatsman.

Toen Vader Coughlin, een in Amerika geïmmigreerde Ier, zijn zoontje Charles welkom heette op de wereld, gaf de kalender de 27ste October 1891 aan.

Charlie deed prachtige middelbare studiën en behaalde zijn doktersdiploma aan een college van de universiteit van Toronto, waarna hij priester werd gewijd. Na een korte verbanning in Canada, keerde hij naar de Ver. Staten terug en werd belast met de kleine parochie Kalamozoo bij Detroit.

Zekere dag kwam hij per toeval in het radiostation van de stad, en verkreeg er de toelating om wekelijks de katholieke leer gedurende één uur te prediken. Al dadelijk merkten de luisteraars zijn sprekerstalent op. Om zijn actie te kunnen uitbreiden zocht hij naar geld. Populair als hij was genoot zijn financiële mobilisatie een overweldigend succes. Dit geld benuttigde hij niet alleen voor de bouw van een kerk, ook liet hij een prachtig radiostation zetten, waarmee hij nu op de Amerikaanse mening kon gaan inwerken. Langzaam klom zijn prestige en groeide zijn macht.

Heden schittert zijn ster in de onmiddellijke nabijheid der zinkende zonne van president Roosevelt.

Coughliaans anti-kapitalisme.

De 16 punten van Charlie's programma hebben heel eigenaardig enkel betrekking op sociale kwesties. Hij eist noch politieke staatsomvorming, noch religieuse éénheid, alleen sociale rechtvaardigheid. Als dusdanig is zijn program een geloofsbelijdenis van 9 millioen Amerikanen. Hier volgen de 16 punten:

1. Ik geloof in vrijheid van geweten en opvoeding en veroordeel alle staatsinmenging in mijn verhouding tot God of de door mij gevolgde roeping.

2. Ik geloof, dat ieder Amerikaan, die kan en wil werken, een menswaardig bestaan, zelfs in de huidige omstandigheden, kan gegeven worden.

3. Ik geloof, dat het nodig is sommige instellingen te nationaliseren (o.a. het bankwezen, het crediet en geldwezen).

4. Ik geloof in het privaateigendomsrecht van alle ander bezit.

5. Ik geloof in het recht van privaat eigendom, ten bate van het algemeen welzijn onder contrôle van de Staat.

6. Ik geloof, dat het Federal Reservesysteem, hetwelk in private handen is, moet worden opgeheven en dat er een grote Centrale Staatsbank gesticht moet worden.

7. Ik geloof, dat, evenals het recht tot waardebepaling van de munt, het recht tot aanmunting aan het Congres en niet aan particulieren moet gegeven worden.

8. Ik geloof, dat de taak van deze centrale bank moet zijn, de kosten van het levensonderhoud gelijkmatig te houden.

9. Ik geloof in de noodzakelijkheid van een matige, eerlijke winst.

10. Ik geloof in het syndicaal recht van den arbeider en acht het de plicht van de regering de arbeidsorganisaties in de strijd tegen het groot kapitaal en de intellectuele salonklas te steunen.

11. Ik geloof, dat alle niet productieve effecten moeten worden afgeschaft (o.a. aandelen in niet productieve maatschappijen als holding-companies).

12. Ik geloof, dat het effecten-bezit belast moet worden.

13. Ik geloof, dat de belastingen in veel hoger mate dan thans door de rijken moeten opgebracht worden.

14. Ik geloof, dat de regeringsmachine vereenvoudigd moet worden en dat de lasten van den kleinen man verlicht dienen te worden.

15. Ik geloof, dat het noodzakelijk is, dat in geval van oorlog een conscriptie van mensen en van bezit behoort plaats te vinden.

16. Ik geloof in de voorrang der mensenrechten op de rechten van de eigendom. Tevens, dat het de voornaamste taak van een regering is, voor de armen te zorgen, aangezien volgens de ondervinding de rijken over voldoende middelen beschikken om zichzelf te redden.

Het program is dus werkelijk een streven naar sociale rechtvaardigheid, een „Quadragesimo Anno" op zijn Amerikaans. De fundamentele principiepen zijn volledig vreemd aan het Marxisme (o.a. eigendomserkenning) en aan het liberalisme (vrijheidsbeperking voor de rijken). Nochtans kan hier ook niet van een politieke volksbeweging sprake zijn, zoals we deze in Italië en Duitsland de macht hebben zien veroveren. Het nationaal ideaal is hier van geen tel, dient zelfs niet als hulpmiddel in het streven naar een nieuwe sociale orde. Dit komt misschien omdat het heden onmogelijk is nog van een zuivere natie in de Verenigde Staten te spreken.

Deze grondbeginselen zijn doordrenkt van philantropie voor de werklui en klagen terzelfdertijd de wraakroepende toestanden in dit kapitalistisch land heersend bij de overige Staten aan. Het is niet meer dan logisch dat zulke punten instemming vinden bij de armoelijdende gezinnen en moesten hunne bazen hen niet met wegzending bedreigen, er zou nog een groter aantal arbeiders achter Coughlin staan.

Zal Coughlin ooit voorzitter of dictator worden?

Het antwoord op deze vraag kan men alleen zoeken in de uitslagen van een „Vox populi", dat zich in de Verenigde Staten iets of wat heeft geuit bij de laatste verkiezingen van November 1934. Deze hebben ongetwijfeld de positie van den huidigen voorzitter, Fr. Roosevelt, gekozen in 1932, versterkt. De republikeinen kwamen erg gehavend uit de slag, zoals ten andere de vertegenwoordiging in Kamer van Afgevaardigden en Senaat het klaar aanduidt:

Senaat	vroeger		Nu
Democraten	60	tegen	69
Republikeinen	35	tegen	24
Agrariërs	1	tegen	1
Progressisten	0	tegen	1

Kamer van Afgevaardigden.

Democraten	309	tegen	304
Republikeinen	114	tegen	103
Agrariërs	5	tegen	3
Progressisten	0	tegen	7

Minder dan voor de partij mag deze verkiezing als een overwinning gelden voor den voorzitter. In andere woorden, de meerderheid van het Amerikaanse volk keurde in November l.l. de punten van Roosevelt's programma goed, zoals zijne „New Deal", zijn gevoerde economie, enz., alle punten die de eerste zaden waren voor zijn „National Recovery Act", dat nu precies de oorzaak van zijn kwijnende populariteit is. Ondanks het goede doel van zijn instellingen en de menslievendheid van zijn echtgenote, ziet het volk alleen naar de resultaten van zijn handelingen. En die zijn misschien ten onrechte nadelig uitgevallen voor hem. Zijn oudmededinger, Hoover, is helemaal in de vergetelheid geraakt en zijn portret verblijft, nu met duimbreed stof bedekt, op de zolders der lokalen van de drankbestrijdersbonden.

Officieël loopt in 1936 de termijn van Roosevelt's presidentschap ten einde, 't is haast zeker dat Franklin zich herkiesbaar zal stellen, maar 't is ook waar dat er andere candidaten hem zullen lastig vallen, zonder dat deze daarom veel kans hebben.

Pater Coughlin zal nooit naar deze titel mogen mededingen, daar hij hem niet wil en hij zelf Canadees is. Trouwens de bureaucratie, die zeer machtig in Amerika is, zou heftig te keer gaan tegen Coughlin's candidatuur. Deze laatste als reformator zou immers in dat geval niet aarzelen, voor de staatsambtenaren, wier benoeming hij alsdan doen moet, de vooruitgeduwde traditionele heertjes op zij te zetten ten voordele van ontwikkelde en wilskrachtige volkjongens. Een voorzitter in Amerika bezit ook geen initiatiefrecht, wat den organiserenden pater zonder twijfel tot werkloosheid zou doemen.

Als geestdriftige aanhanger van het vrijheidsprinciep, zou hij ook gekant zijn tegen iedere dictatuur. Reeds hoger kon men lezen dat hier van geen nationale volksbeweging kon sprake zijn, enkel een voorname renovatieorganisatie op sociaal gebied.

Zonder van internationaal belang te zijn is deze Unie van Sociale Rechtvaardigheid toch van grote betekenis voor de heropstanding van de arbeiders in de stijlloze machinestaat van Oom Sam.

Dank aan het baanbrekend werk van Pater Coughlin bouwt de Amerikaanse natie langzaam een dam op tussen het Witte Huis en de Wallstreet, een onsterfelijk monument, dat de mening verdedigt, dat zuivere sociale rechtvaardigheid en financiële corruptie onverenigbaar zijn.

EEN GROOTHANDEL IN DIEREN.

Wie leverde Mr. Halliburton zijn olifant?

De grootste handelszaak op dit gebied.

Kort geleden kon men in alle kranten lezen, dat het den Amerikaansen schrijver Halliburton gelukt was, de Alpen over de St. Bernard over te trekken langs dezelfde weg als Hannibal en geheel op dezelfde wijze, n.l. met een olifant. Hij vertrok van Montreux en kwam aan de andere kant in Aosta aan op 23 Juli te 11 uur des avonds.

Eén ding las men echter nergens: waar mr. Halliburton zijn brave dikhuid vandaan had, die hem zijn „Hannibalse" triomf mogelijk maakte. Wie leverde hem zijn olifant? Zo romantisch als de hele tocht over de Alpen was, zo nuchter is het antwoord op deze voor de hand liggende vraag. De olifant was afkomstig uit Alfeld bij Hannover, en wel van een groothandel in dieren. Maar ligt ook daarin niet een zekere romantiek, dat men in een klein Duits stadje een grote olifant kan kopen? En niet alleen dat. In Alfeld kan men ongeveer elk dier kopen, dat zich op Gods schone aarde beweegt — van de leeuw tot de ratelslang, van de krokodil tot de kikker, van de struis- tot de kanarievogel.

De dierengroothandel in Alfeld a. d. Leine is de grootste en waarschijnlijk ook de enige firma van deze soort op de gehele aarde; het is een onderneming die, na haast 100 jaar van moeizame arbeid, alle landen van de wereld tot haar leveranciers en haar klanten rekenen.

Als deze of gene gelegenheid en lust heeft om eens van Hannover een klein uitstapje te maken naar Alfeld, om deze zeldzame, wereldomvattende en in haar soort werkelijk romantische firma te leren kennen en haar installaties te bezichtigen, doet hij goed, daarbij "klein" te beginnen: bij de kanarievogels.

De Duitse kanarievogels, de „Harzer rollers", zijn sedert tientallen van jaren een veel begeerd artikel. Zij waren ook het uitgangspunt van de ontwikkeling van de Alfelder dierenhandel. Omstreeks 1840 begreep Ludwig Ruhe, de grootvader van den huidigen eigenaar der onderneming, welke mogelijkheden een handel op grote schaal in de begeerde zangers bood. Hij kocht de vogels in de dorpen in en om den Harz op, knoopte relaties aan met belanghebbenden in het buitenland, en weldra ontstond een levendige handel, waarbij het voornaamste afzetgebied in het begin de Russische hoofdstad St. Petersburg werd. Het vervoer van zijn „handelswaar" was niet eenvoudig; daar men meende, dat de schokken bij het rijden op een wagen schadelijk waren voor de dieren, werden de kooien met een aantal tegelijk samengebonden en te voet in lange dagmarsen naar Lübeck, en vandaar op zeilschepen verder gezonden.

Het succes gaf den ondernemer nieuwe moed om grotere afzetgebieden te zoeken. Hij waagde de sprong over de oceaan. Van Chili uit veroverden de kanarievogels geheel Zuid-Amerika. Ook het Noorden lokte, en reeds in het jaar 1868 werd in New-York een filiaal van de Duitse onderneming opgericht om de Amerikaanse markt te bewerken.

Met de kanaries trokken weldra ook Duitse woudvogeltjes de oceaan over. Aangezien de zeilschepen, die de vogels naar Amerika brachten, niet zonder vracht wilden terugkeren, brachten zij papegaaien en andere exotische vogels mee naar Europa; bij de export kwam de import; bij de verkoop de winstgevende ruil.

En daarna kwam na een lange, rustige ontwikkeling, de overgang naar het nieuwe: exotische grote dieren werden op eigen expedities gevangen, naar Duitsland gebracht en daar verder verhandeld. Het is echter gemakkelijker voor tamme vogels een nieuwen meester te zoeken, dan wilde roofdieren aan den man te brengen. Voor de dieren was de overgang van de steppe of het oerwoud naar de kooi, van de wildbruisende stroom naar het kalme bassin, al te plotseling; lastig was de omstelling op een ander klimaat en ander voer; eindeloos moeilijk de gewenning aan den nieuwen machtigen heer: den mens. Een overgangstijd is noodzakelijk, en zo werd bij Alfred een groot terrein ingericht, waar geschoolde oppassers de gevangenen trachtten te gewennen en te temmen. Veel zware arbeid bracht dat mede, die vooral interessant werd, als voor de eerste maal een bijzondere diersoort werd gevangen. Dan diende men bijzonder goed op te letten; oude methoden werden verbeterd en nieuwe beproefd. Voor bijzonder gevoelige dieren, die de verandering van klimaat moeilijk konden verdragen, richtte men voor het acclimatiseren aan de Franse Riviera een bijzonder dierenpark in, ten einde de aan warmte gewende exotische dieren het leven in de winter gemakkelijker te maken. Niet steeds ging het goed; er waren mislukkingen en er kwamen ziekten voor: gevoelige verliezen werden geleden, en de dierenarts had steeds zijn handen vol om de gezondheid van de kostbare dieren te beschermen.

Tegenwoordig is er geen niet-Europese diersoort, voor zover zij in het Europese klimaat kunnen leven, die men niet kan aantreffen in de steeds meer uitgebreide inrichtingen van de firme Ruhe, of die daar ten minste een tijdelijk tehuis en vaderland hebben gevonden. Olifanten, neushoorns, nijlpaarden, de grote roofkatten als leeuwen, tijgers en panters, giraffen, beren en oerang-oetangs, blijven een zekere tijd in Alfeld, voordat zij, gewend en getemd, naar hun definitieve bestemming worden gebracht. Daarnaast wordt echter de oorspronkelijke handel in vogels niet verwaarloosd: millioenen Duitse kanaries beginnen van hier uit hun vlucht door de wijde wereld, terwijl tienduizenden vreemde dieren hier na een verre reis binnenkomen.

Wie koopt deze gasten van verre? In de eerste plaats natuurlijk de dierentuinen, maar ook circussen, manegerieën en kleinere dierenhandels. En als de millionairsdochter er plezier in heeft met een kleine tamme panter te wandelen, of als mr. Halliburton uit Amerika een olifant nodig heeft om de Alpen over te trekken, dan richten zij zich tot de firma Ruhe in Alfeld: bestellingen worden prompt uitgevoerd!

Satyre en humor.

Zijne Excellentie Hermann Göring zegt in toespraken wel eens dingen, die nogal stoutmoedig klinken, ja, soms brengt hij zich door zijn spontane spreektrant wel eens in de verdenking, dat hij een beetje overdrijft. Iemand, die zeggen zou, dat Göring bij sommige gelegenheden een grote mond opzette, zou zich weliswaar schuldig maken aan anti-nationale gruwelpropaganda, doch een zekere grond voor zijn bewering zou hij niet geheel missen. Speciaal over godsdienstige aangelegenheden zet Hermann Göring een enkele maal stellingen op, die de indruk wekken alsof de theologie niet zijn sterkste zijde was.

In werkelijkheid is Hermann Göring een veel te raszuiver mens om door blinde haat te worden aangedreven en deze Ariër was dan ook onlangs ten paleize van kardinaal Pacelli, staatssecretaris van de Vaticaanse stad en ijverig handhaver van het Roomse concordaat met het Derde Rijk. Het bezoek was uiteraard geanimeerd. Hermann Göring is een gezellig causeur en de kardinaal-staatssecretaris weet heel goed aan te wakkeren tot een aangename conversatie. De sfeer in het Vaticaanse staatssecretariaat was dan ook weldra zeer prettig.

— Uwe Excellentie onderscheidt zich gaarne als redenaar, merkte de kardinaal terloops op.

— Gaarne Eminentie.

— Maar overvalt het Uwe Excellentie dan nooit, dat haar in het vuur der geestdrift woorden ontsnappen, die de naam van boude beweringen verdienen?

— Nooit, Eminentie, wij Ariërs hebben een grote zelfbeheersing.

— Wat Uwe Excellentie dus te Essen gesproken heeft omtrent de katholieken beantwoordt geheel aan Hare geëerbiedigde inzchten?

— Geheel, Eminentie.

— Uwe Excellentie veroorlove mij, deze uitspraken te Essen te beschouwen als persoonlijke beledigingen.

— Maar Eminentie... Uwe Eminentie is ongetwijfeld ingelicht door de gruwelcampagne van ras-onzuivere lastertongen. Wat ik gezegd heb, was steeds in overeenstemming met ons concordaat, dat wij als een zegenrijk voorrecht beschouwen. Mijn persoonlijke gevoelens omtrent de Katholieke Kerk zijn de meest eerbiedigende.

— Dan moet ik verkeerd zijn ingelicht. Uwe Excellentie vergeve mij wel de argeloosheid, waarmede ik deze inlichtgen voor betrouwbaar hield, zei kardinaal Pacelli en op hetzelfde ogenblik bracht de wijsvinger als bij vergissing een gramofoon in beweging, die de rede van Hermann Göring weergaf, precies zoals ze werd uitgesproken te Essen, zuiver opgenomen met het applaus en de heilen. Zodat Hermann Göring verdacht wordt van aandeel in de bekende gruwelpropaganda.

Reclameren.

Gast: „Ik geloof, dat je een beetje doof bent, kellner."

Kellner: „Wel neen, mijnheer. Hoe komt u daarbij, mijnheer?"

Gast: „Wel ik heb duidelijk lever besteld en geen leder."

Smoesjes.

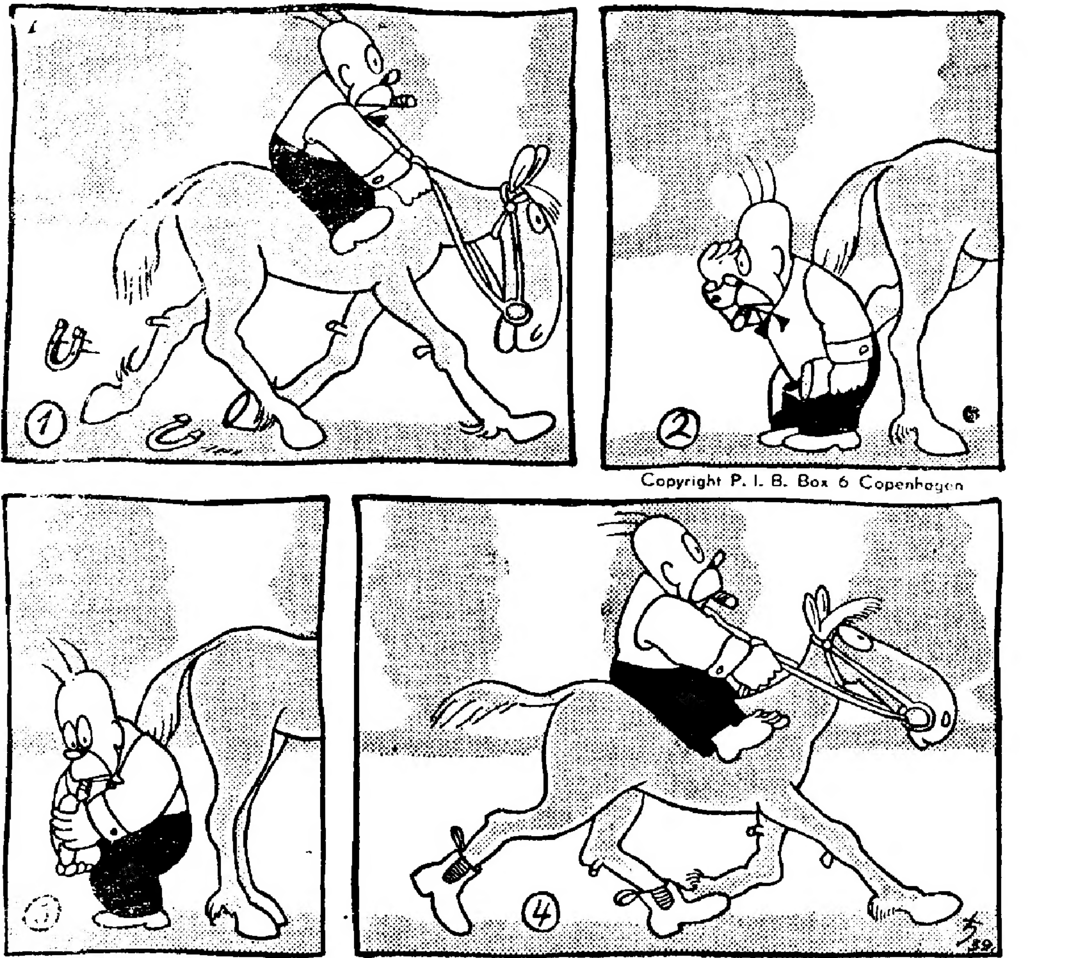
Toen de heer Kruitlucht op reis ging naar Afrika om tijgers te schieten, zeide hij tegen z'n vrienden, die hem naar de boot brachten: „Tijgers schieten is niks geen kunst. De ogen van een tijger schitteren in het donker, net als een reflector; je schiet maar midden tussen die twee lichtende puntjes..."

Na een jaar kwam de heer Kruitlucht zonder tijgers, thuis. „Moet je horen." zo vertelde hij z'n vrienden: „Die beesten hebben 'n ongelooflijke truc bedacht: ze lopen 's nachts steeds met hun tweeën en elk doet één oog dicht."

De vrouwelijke arts.

„Hoe is juffrouw Savon je als dokter bevallen, Lizzie? Wat zei ze van je bleekheid?"

„O, ze is een schat, zij heeft me een japon aangeraden in een tint, die er prachtig bij past."

ADAMSON WEET ALTIJD RAAD.